NEW YORK TIMES BESTSELLER

güneş ve onun çiçekleri

rupi kaur

PEGASUS

akirakitap

güneş ve onun çiçekleri

akira

Pegasus Yayınları: 1820

Güneş ve Onun Çiçekleri
Rupi Kaur
Özgün Adı: The Sun and Her Flowers

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Dilara Anıl Özgen
Düzelti: Tüvana Zararsız
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Aralık 2017
ISBN: 978-605-299-371-2

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Rupi Kaur, 2017

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Ajans aracılığıyla The Cooke Agency International, Cooke McDermid Agency'den alınmıştır.

Bu kitabın orjinali İngilizce olarak Andrew McMeel Publishing ve Simon & Schuster tarafından yayınlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari

rupi kaur

güneş ve onun çiçekleri

İngilizceden çeviren:
Gizem Aldoğan

PEGASUS YAYINLARI

beni var eden
kamaljit kaur ve suchet singh'e
sizin sayenizde. varım.
umarım bize bakıp
fedakârlıklarınıza
değdiğini düşünürsünüz

muhteşem kız ve erkek kardeşlerime
prabhdeep kaur
kirandeep kaur
saheeb singh
biz hep birlikte olacağız

benim için sevginin tanımı sizsiniz.

içindekiler

solmak 11

dökülmek 57

köklenmek 117

uyanmak 153

çiçeklenmek 195

bal almaya geldi arılar
çiçekler kıkırdadı
daha dünden razı
ve gülümsüyordu güneş

- yeniden doğuş

solmak

aşkın son gününde
kalbim ikiye ayrıldı bedenimin orta yerinde

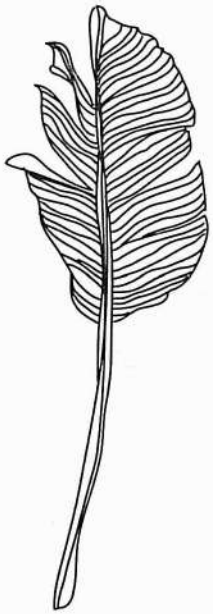

sabaha dek uğraştım
seni geri getirecek büyüler yaparak

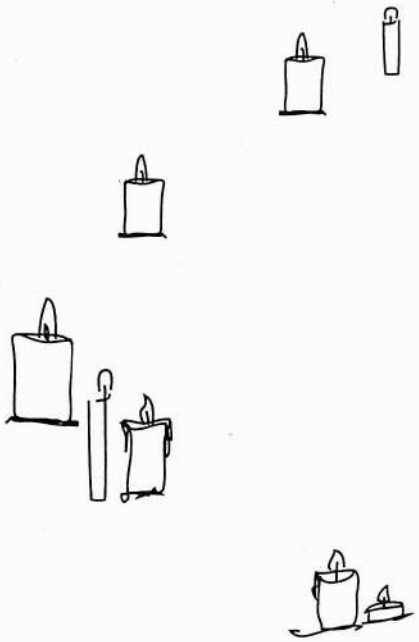

son bir buket çiçeğe uzandım
bana verdiğin
solmak üzereydiler vazoda
bir
bir
kopardım kafalarını
ve yedim onları

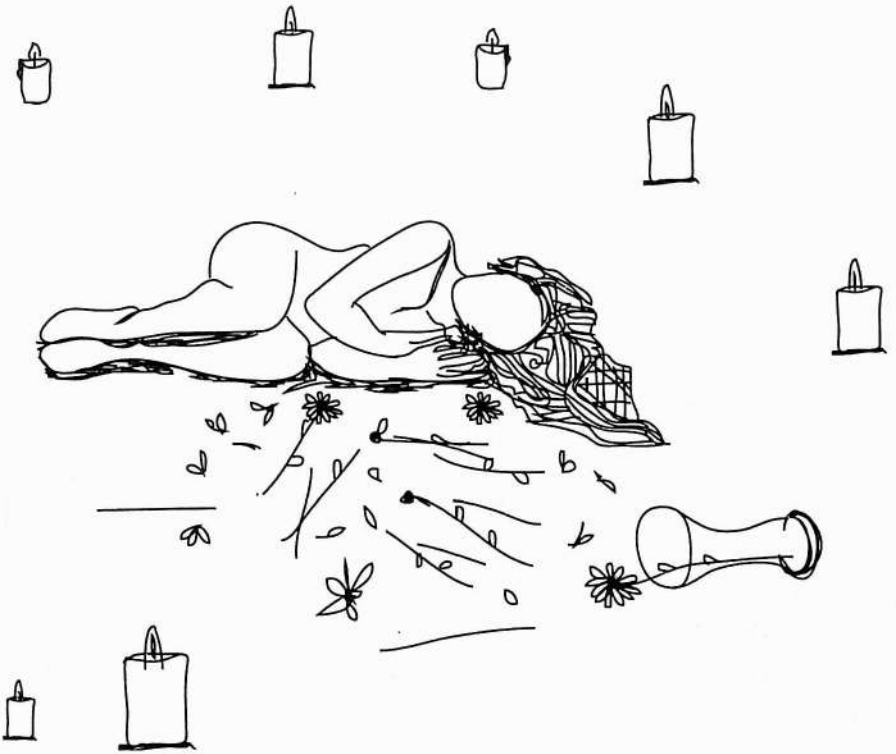

her kapı aralığına bir havlu sıkıştırdım
girme dedim havaya
yok sana bir faydam
evin tüm perdelerini kapattım
git dedim ışığa
ne biri girecek buraya
ne de biri çıkacak

- mezarlık

terk etsen de
hâlâ istiyorum seni
aslında hak ettiğim
kalmak isteyen biri

kaybın acısıyla çıkmadım yataktan günlerce
ağlamak geri getirirdi belki seni
ama kurumuştu tüm gözyaşları
hâlâ yoksun yanımda
kanayana kadar deşiyorum gövdemi
ve artık sayamıyorum günleri
güneş aya dönüyor
ay güneşe
bense bir hayalet yalnızca
onlarca düşünce doluşuyor aklıma
delip geçiyor beni her saniye
yoldasındır belki
belki de hiç gelmesen daha iyi
iyiyim
hayır
kızgınım
evet
nefret ediyorum
belki de
böyle devam edemiyorum
bir gün
bağışlayacağım seni
zihnim tükenip sessizlik kaplarken her yeri
saçlarımı söküp atmak istiyorum kökünden

dün
teninden süzülüp akarak
ellerimi taklit etmek istedi yağmur
göğü paramparça ettim bunun için

- *kıskançlık*

uykuya dalabilmek için
yanı başımda kıvrılmış
bedenin canlanmalı hayalimde
iç içe geçmiş iki kaşık
nefesini duyana kadar
anmalıyım ismini
sen de cevap verirsin
ve başlar sohbet
işte böyle
yavaşça zihnim
dalıp gider uykuya

- *hayal etmek*

beni mahveden
arkada bıraktıklarımız değil
kalsaydık eğer
beraber kurabileceklerimiz

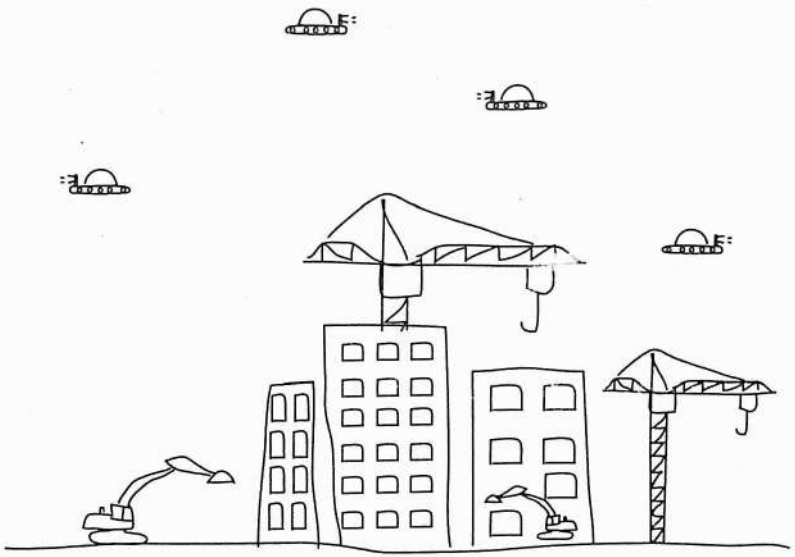

inşaat baretleri tam orada
bıraktığımız yerde duruyor
sütunların artık koruyacağı bir şey yok
buldozerler dönüşümüzü gözlüyor
yığınlarca el değmemiş ahşap
çivilenmek için can atıyor
ama bittiğini söylemek için onlara
ne sen dönüyorsun ne ben
zamanla
tuğlalar beklemekten yorulup dağılacak
vinçler kederle boynunu eğecek
pas tutacak her bir kürek
orada çiçekler nasıl açar
sen ve ben karar vermişken
bir başkasıyla
sil baştan başlamaya

- *geleceğimizin inşaat alanı*

daha yarı uyur haldeki
sabahın o ilk anı için yaşıyorum
dışarıda sinek kuşları
flört ediyor çiçeklerle
onlar kıkırdadıkça
daha da kıskanıyor arılar
döndüğümde uyandırmak için seni
yeniden başlıyor hepsi
nefes nefese
ağlaya inleye
şaşkınlık içinde
fark ediyorum
beni terk ettiğini

- sensiz uyandığım sabahlar

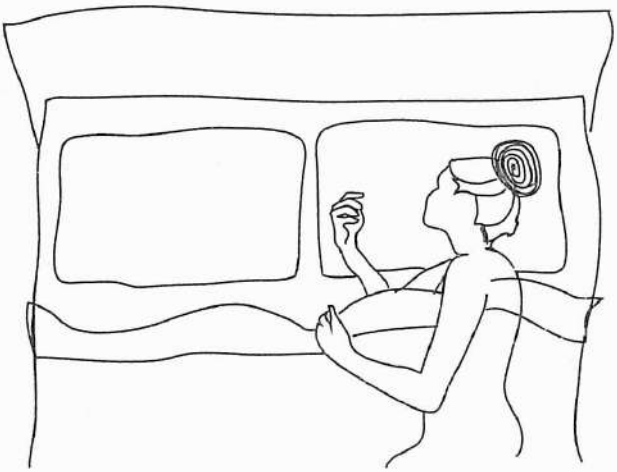

aldım haberi sinek kuşlarından
farklı kestirmişsin saçlarını
umurumda değil dedim onlara
ama dinledim yine
anlatmalarını her bir detayı

- açlık

varlığının şahidi onlar
imreniyorum rüzgârlara

her şey olabilecekken
dünyada
onun olabilmek istedim

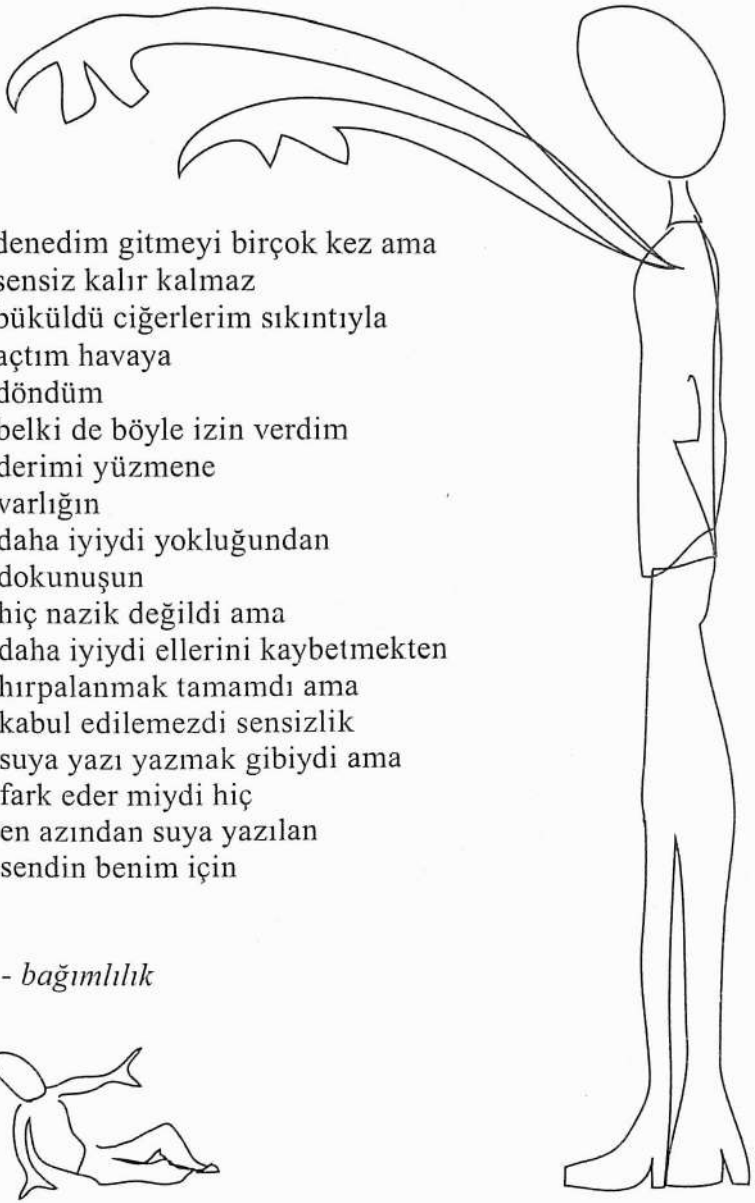

denedim gitmeyi birçok kez ama
sensiz kalır kalmaz
büküldü ciğerlerim sıkıntıyla
açtım havaya
döndüm
belki de böyle izin verdim
derimi yüzmene
varlığın
daha iyiydi yokluğundan
dokunuşun
hiç nazik değildi ama
daha iyiydi ellerini kaybetmekten
hırpalanmak tamamdı ama
kabul edilemezdi sensizlik
suya yazı yazmak gibiydi ama
fark eder miydi hiç
en azından suya yazılan
sendin benim için

- bağımlılık

ayakkabılar gibi kalıba sokuyorsun kadınları da

seni sevmek nefes almak
ama o nefes kayboluyor
daha ciğerlerime ulaşmadan

- *çok çabuk bittiğinde*

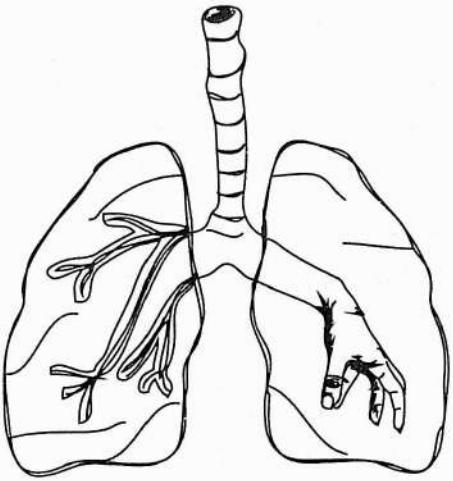

aşkın görüntüsü nasıldır

aşkın görüntüsü nasıldır diye soruyor terapist
bir hafta sonra ayrılıktan
bu soruya nasıl cevap verilir bilmem
tek bildiğim
aşkın sana benzediğini düşünmem

işte o an sarsıldım
fark ettim ki çok safmışım
güzel bir kavramı bir insana yakıştırırken
sanki bu dünyadaki biri
aşkın tek temsili olabilirmiş gibi
sanki yedi milyar insanın aradığı
kahvaltıda hazır pizza yiyen
bir seksenlik
esmer bir adam olabilirmiş gibi

aşkın görüntüsü nasıldır diye soruyor yine terapist
bu kez düşüncelerimi bölüyor ortasında
tam da kalkmaya
ve çıkıp gitmeye hazırlanırken
gereğinden fazla para ödediğimi düşünüp
delici bir bakış atıyorum ona
birilerine teslim etmek üzere olduğun anda
baktığın şekilde tam da
dudaklarım kıvrılıyor söze girecekmişim gibi
gözlerim onun gözlerine kilitlenmiş
tüm o zayıf noktaları arıyor

saklanmış olmalılar bir yerlere
saçlar sıkıştırılmış kulakların ardına
tam da aşkın görüntüsüne dair
felsefi bir tartışma ya da
hayal kırıklıklarından bahsedecekmiş gibi

yanıtlıyorum sonunda
artık aşkın o olduğunu düşünmüyorum
eğer o aşk olsaydı
şimdi burada olmaz mıydı
eğer doğru kişi olsaydı
şimdi yanı başımda oturmaz mıydı
eğer o aşk olsaydı basit olurdu her şey
evet artık aşkın o olduğunu düşünmüyorum
belki de aşk değildi hissettiğim
sadece istedim
hazırdım kendimden daha
yüce sandığım bir şeye adanmaya
ve belki de niyetim buydu
tamamlanacağımı sandığım
yoldaşım olacak adam oydu

ve onda kaybettim kendimi
aldı aldı aldı benden
özelsin kelimesiyle kandırdı
ta ki gözlerinin yalnızca beni gördüğüne
ellerinin yalnızca bana dokunduğuna
tek bana ait bir beden olduğuna inandırana dek
ah nasıl da bomboş bıraktı beni

nasıl hissettirdi bu seni
diye araya giriyor terapist
doğal olarak, diyorum
bir hiç gibi hissettirdi

belki de yanlış bakıyoruz duruma
dışarıda arayıp bulacağımız
belki bir asansörde yanımıza
ya da bir kafede sandalyemize yanaşarak
gelip bizi bulacak bir şey olduğunu sanıyoruz
bir kitapçının kuytu köşesinde belirecek
aynı ölçüde zeki ve seksi biri belki
ama asıl aşk *burada* başlıyor
arta kalan her şey tutkudan ve
ihtiyaçlar ile fantezilerin birer yansımasından ibaret
işe yaraması imkânsız tüm bunların
içe dönmez ve öğrenmezsek eğer
diğer insanları sevmeden önce kendimizi nasıl
seveceğimizi

bir insanın görünümüne bürünemez aşk
eylemlerimizdir o ancak
elimizdeki en kıymetli parçadan bile
vazgeçebilmek gerektiğinde
aşk anlayıştır
karşımızdakini acıtacak gücümüz varsa bile
yine elimizden geleni yapıp
asla incitmemektir onu
nezaketi ve iyiliği hak ettiğimizi görmektir aşk
ve biri çıktığında karşımıza

siz onu sevdiğiniz sürece sizi seveceğini söylediğinde
ama eylemleriyle sizi var etmekten çok
sizi yıktığında
doğru olanı seçebilmektir aşk

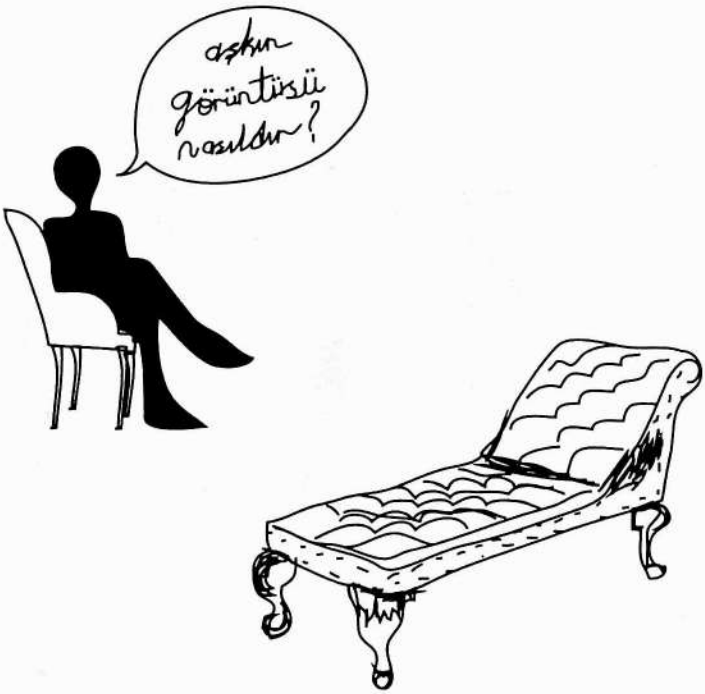

girip çıkamazsın kalbime
istediğin an
sana uygun bir seçenek olamayacağım kadar
büyük mucizeler
yaşanıyor içimde

- eğlencen değilim

güneşi de alıp gittin
beni terk ettiğinde

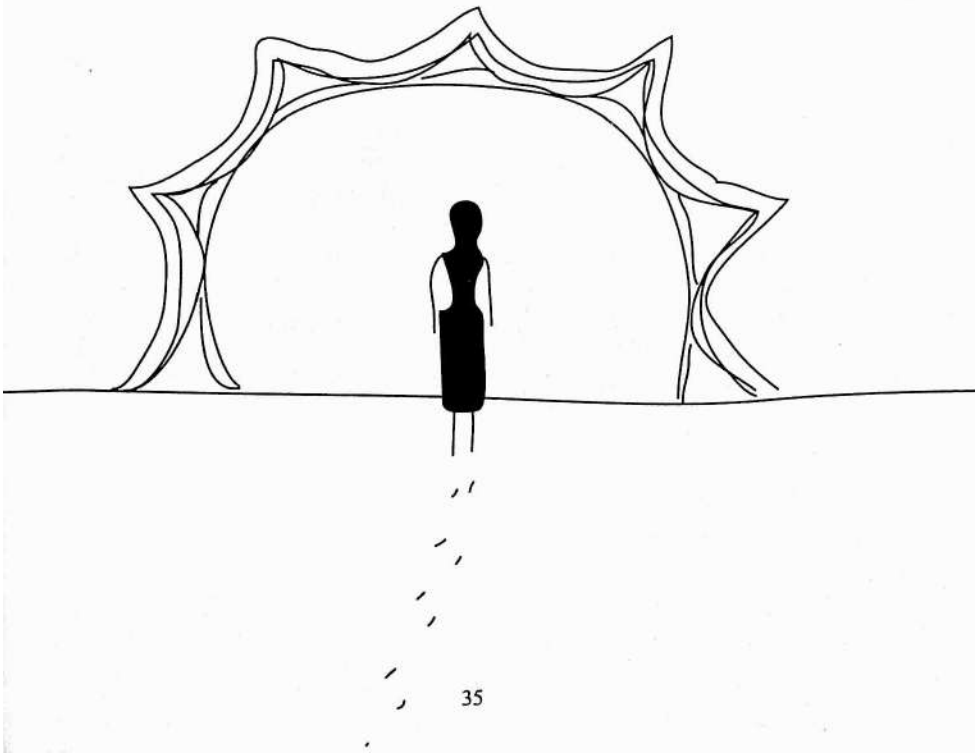

çoktandır yoksun ama
yine de bağlıyım sana
ihanet gibi geliyor
gözlerimi kaldırıp da
bakmak bir başkasına
yoksa ne olur bahanem
sen dönüp de
ellerin neredeydi diye sorduğunda

- *sadık*

bıçağı bana sapladığında
sen de başladın kanamaya
yaralarımız artık bir
bilmiyor muydun
aşkın iki ucunun da keskin olduğunu
şimdi sen de benim kadar acı çekeceksin

her bir zerrem biliyordu kalmayacağını

ben
sana ölüyorum
sen
bir başkasına
itiyorum
beni isteyeni
istediğim için seni

- *insanın hali*

merak ediyorum
sana yetiyor mu güzelliğim
ya da güzel sayılır mıyım hiç
seni görmeden önce
beş kez değiştiriyorum giydiklerimi
acaba bu pantolon
sağlar mı beni soymak istemeni
şu kız
öyle çarpıcı ki
çözüyor dizlerimi
diye düşünmen için
bir şey var mı yapabileceğim
yaz bunları bir kâğıda ve gönder
içimdeki en güvensiz parçalara
ne kadar güzel olduğumu söyleyen
sesin bile yetiyor gözlerimi doldurmaya
sana yettiğimi söyleyen o sesin

her yerde sen varsın
burada yoksun bir tek
öyle acıtıyor ki beni

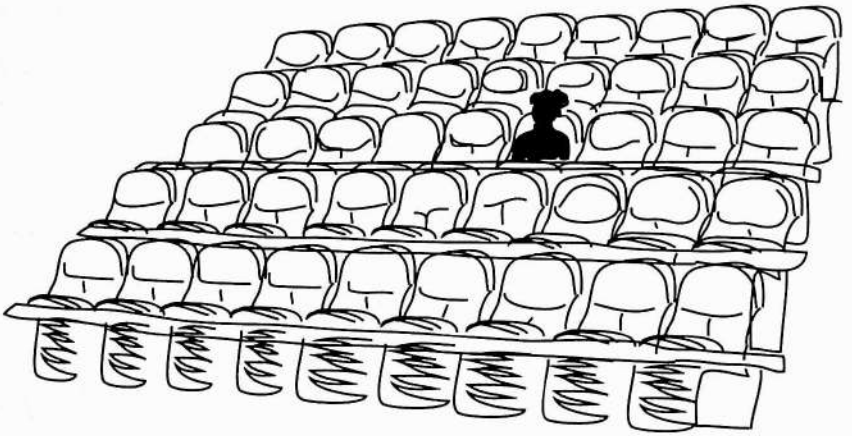

yalnızca bir fotoğraf
sana evdekini unutturan
o kadının yüzünü görmek istiyorum
hangi gündü
nasıl bir bahaneydi
şükrederdim eskiden
benim olduğun için
ona sahip olduğun an
tam da ben dua ederken miydi
tüm istediklerinin olması için
ağır ağır çıkarken içinden
bende bulamadığın her ne ise
buldun mu onun derinlerinde

nedir seni ona çeken söyle
onda sevdiğin nedir
belki ona benzeyebilirim

bir kanadım kırık sen yoksan

sorular

sormak istediğim ama
sormayacağım onlarca soru var
kafamda dönüp duran
onlarca soru
yalnız olduğumda
zihnim sana uzanmak için çırpınmayı bırakmadığında
sormak istediğim sorular
bir yerlerde dinliyorsan beni
işte şimdi duyacaksın

geride bırakılan aşka
ne oluyor biliyor musun
iki sevgili koptuğunda
her şey nasıl hüzne bürünüyor
her şey yitip gitmeden
bitiyor mu tüm hisler
yoksa yaşıyorlar mı bir yerde
dönmemizi bekleyerek
kendimizi kandırıp koşulsuz sevgi bu
dedikten sonra ayrıldığımızda
hangimizin canı daha çok yandı
milyonlarca parçaya bölündüm ben
ve onlar da bir milyon kez daha parçalandı
toza dönene kadar
hiçe dönüşen benden geriye sessizlik kaldı

söyle sevgilim
keder içinde olmak nasıldı
sızlattı mı sabahlar içini

her kırptığında zorla açtın mı gözlerini
karşında sana bakan bir ben olmayacağını bilerek

yaşamak zor olmalı keşkelerle
göğsünde hiç dinmeyen
kasvetli bir ağrı
bilmez miyim
ben de tıpkı senin gibiyim
nasıl gelebildik bu noktaya
nasıl atlatabiliyoruz ve
hâlâ nasıl kalabiliyoruz hayatta

kaç ay geçmesi gerekti
düşünmeyi bırakman için beni
yoksa hâlâ aklında mıyım
çünkü aklındaysam
belki ben de düşünüyorumdur
beni düşünen seni
beraberiz
içimdesin
etrafımda
ve her yerde
sen ve ben ve biz

beni düşünerek dokunuyor musun kendine hâlâ
hayal ediyor musun seninkine yaslanmış
çırılçıplak ve ufacık bedenimi
ya sırtımdaki kemikler aklında mı hâlâ
parçalara ayırıp sökmek istediğin
öyle ya
kıvrımlı kalçalarım arasında olmak
nasıl delirtiyordu seni

bebeğim
benim tatlı
güzel bebeğim
ayrıldığımızdan beri kaç kez
seni okşayan el
benimmiş gibi davrandın
kaç kez fantezilerinde beni arayıp
boşalmak yerine ağladın
sakın yalan söyleme
buna asla inanmam
çünkü yanıtlarında daima
kibir duyulurdu biraz

kızgın mısın bana
iyi misin bensiz
ya da iyi olmasan bunu söyler miydin hiç
bir gün görürsek birbirimizi
uzanıp sarılır mıydın bana
söz verdiğin gibi
son kez konuştuğumuzda
sarılacaktın ya ilk gördüğünde beni
yoksa bakışır mıyız sadece
bu kez evde bekleyen başkaları varsa
özlemle titrerken tenimiz
doya doya çeker miyiz içimize birbirimizi
iyi değil miydik sen ve ben
yoksa sormak yanlış mı bu soruları
söyle sevgilim
sen de aramıyor musun
tüm bu yanıtları

beni özlediğini söylediğinde
ön kapıya dönüyor yüzüm
bir ses duymayı bekliyorum
sonra arayıp sana ihtiyacım var diyorsun
ama yoksun burada
karahindibalar
büküyor boyunlarını hüsranla
çimenlerin bile karnı tok bu laflara
neye yarar
beni sevsen
özlesen
ihtiyaç duysan
eğer dilde kalacaksa hepsi
değilsem hayatının aşkı
en büyük kayıp olurum ancak

şimdi hangi yola dönmeli
her şey bitti ve aramızda duran yine benim
her bir hücrem sadece senin için nefes alırken
hangi tarafa koşmalı
sen varlığınla bile mahvedebiliyorken beni
nasıl buradan dönüp de kendime bakmalı

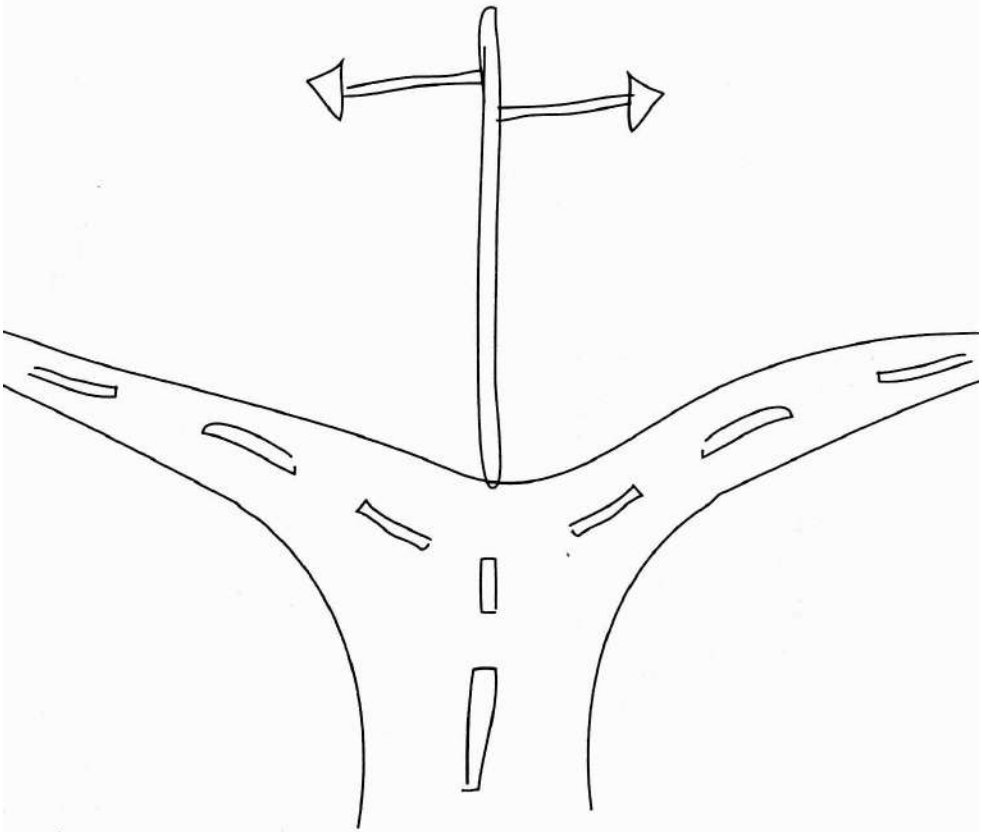

günbegün fark ediyorum ki
sende özlediğim ne varsa
aslında yoklardı daha en başından

- âşık olduğum meğer bir serapmış

terk ediyorlar
hiçbir şey yaşanmamış gibi
geri dönüyorlar
terk edip gitmemişler gibi

- *hayaletler*

çok çabaladım bulmak için
ama hiçbir yanıt yoktu
muhabbetimizin sonunda

- *kapanış*

arkadaş kalabilir miyiz
diye soruyorsun
ben de anlatıyorum
dudaklarını öpmeden çiçeğin
yapraklara geçebilir mi bal arısı

- daha fazla arkadaş istemez

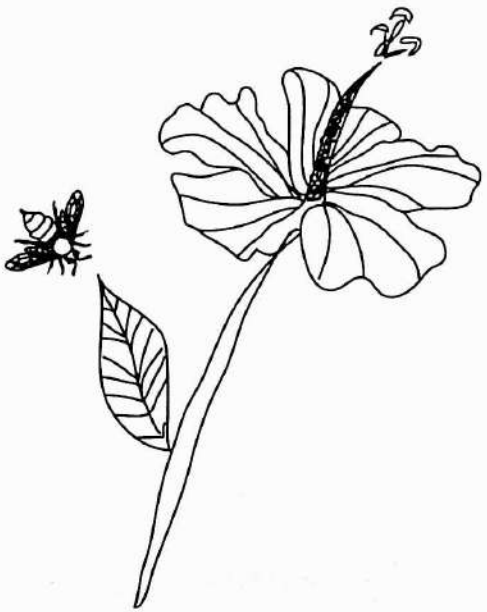

nedendir bilinmez
hikâyenin sonunda
varıyoruz tadına

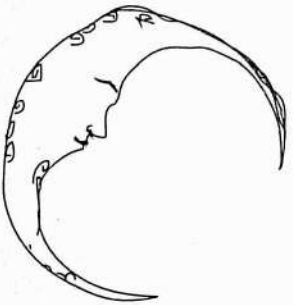

doğ
dedi ay
ve geldi yeni gün
şov devam etmeli dedi güneş
kimin için durmuş ki hayat
sen yürümek istemesen de
hayatın hüneri bu işte
unutturuyor sana onları ne çok özlediğini
pul pul dökülüyor derin ta ki
gidene kadar dokundukları her bir zerre
gözlerin sadece sana ait
artık onlara bakan gözler değil
elbet sonu da gelecek
başlangıç denen bu şeyin
durma şimdi
aç kapıyı kalan günlere

- *zaman*

dökülmek

sahip olmadığım şeylerin farkındayım
anlıyorum ki güzel olan bu

bu son kaybın ağırlığıyla kaskatı kesildim. insana dair hiçbir şey kalmadı bende. öyle derin duyguları olan biriydim ki parçalara ayrılırdım eskiden. şimdiyse içim kurak. tabii ki önemsiyorum etrafımdakileri. yalnızca bunun anlaşılması için mücadele veriyorum. karşıma bir duvar çıkıyor. önceden güçlü olduğumu ve hiçbir şeyin beni yıkamayacağını hayal ederdim. şimdi. öyle. güçlüyüm ki. hiçbir şey yıkamıyor beni. ve artık tek hayalim yeniden zayıf olmak.

- *hissizlik*

dün
uyandığımda
güneş yere yığıldı ve yitip gitti
çiçekler kopardılar kendi başlarını
artık yaşayan bir tek ben varım
ve buna yaşam demek çok zor

- *depresyon içimde yaşayan bir gölge gibi*

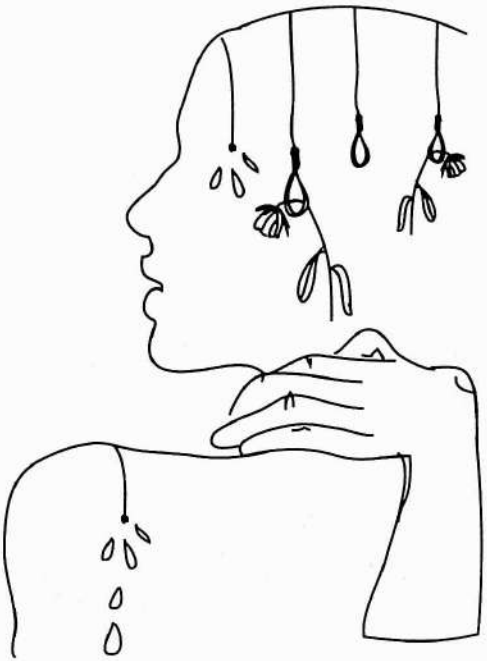

neden acımasızsın bana böyle
diye ağlıyor bedenim

onlar gibi görünmüyorsun çünkü
diyorum ben de ona

geri dönmeyecek
birini bekliyorsun
yani
birinin sensiz olamayacağını
fark etmesini umarak
yaşıyorsun hayatı

- gerçekler sandığın gibi değil

çoğu zaman
kendimiz için yapmamız gerekenleri
yapmadıkları için
başkalarına kızıyoruz

- *sorumluluk*

bacaklarım arasında
açık
bir kapı bıraktın
neden
tembellik miydi sadece
yoksa unutkanlık mı
belki beni kasten yarım bırakmaktı amacın

- tanrı'yla sohbet

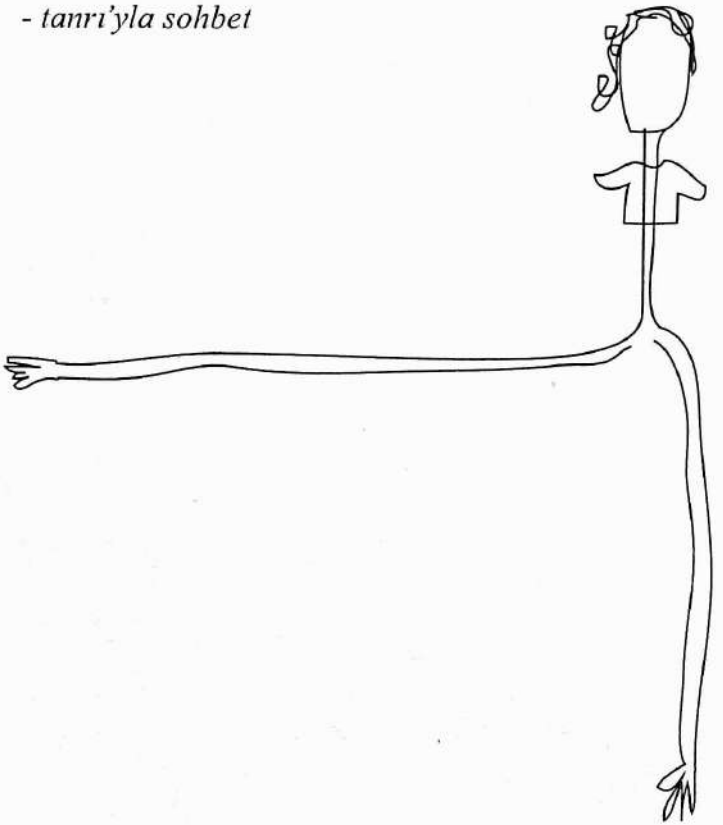

kimse uyarmadı
dostlarımızla yaşadığımız bu ayrılığın
söylemediler böyle acıyacağını
nerede bu albümler
hiç şarkı söylenmemiş bunun için
şiirler göremiyorum hiçbir yerde
ya da dostlarımız gittiğinde
düştüğümüz kederi anlatan kitaplar yok
kasırga gibi çarpan
bir kalp ağrısı değil
aylarca kendini saklayan
yavaşça yayılan bir kanser
görünürde bir şey yokken
var olan bir sızı
bir baş ağrısı
başa çıkılabiliyor yine de
kanser de olsa kasırga da
varılan yer aynı
bir dost ya da sevgili
kayıp her zaman kayıp

- hafife alınan sızı

binlerce güzel söz duysam da
fark etmiyor
tek bir hakaret duyduğumda
özgüvenim yerle bir oluyor

- olumsuza odaklanmak

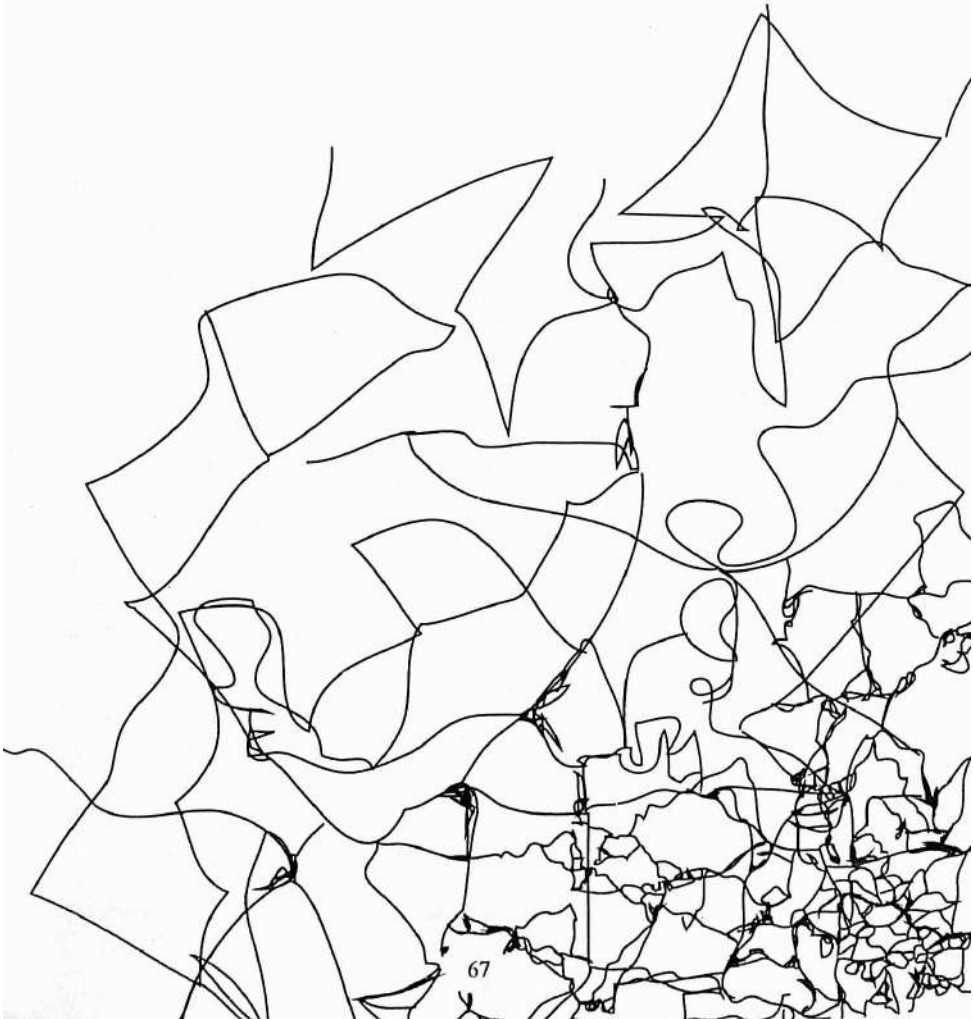

ev

sıradan bir perşembe günüydü
gün ışığı gözkapaklarımı öptü günaydın
yataktan kalktığımı
dışarıda oynayan çocukların sesleri eşliğinde
kahve yaptığımı hatırlıyorum
müziği açtığımı
bulaşık makinesini doldurduğumu
mutfak masasındaki vazoya güller koyduğumu
etraf tertemiz olduğunda
küvete girdim
dünü saçlarımdan yıkayıp temizledim
evimin duvarlarının çerçevelerle
kitap raflarıyla, fotoğraflarla süslü olması gibi
ben de süsledim kendimi
boynuma bir kolye astım
ve küpeleri tutturdum kulaklarıma
boyar gibi ruj sürdüm
ve saçlarımı arkaya doğru süpürdüm
sıradan bir perşembe işte

birkaç arkadaş buluşmaya karar verdik
sonrasında seni eve bırakayım mı dedin
evet dedim
babalarımız aynı şirkette çalışıyordu
pek çok kez evimize yemeğe gelmiştiniz

ama nazik bir sohbeti
flörtle karıştırmaya başladığında

saçımı açmamı söylediğinde
beni ışıkların
ve hayatın kesiştiği yoldan
eve götürmek yerine sola sapıp
hiçliğe giden yola döndüğünde
anlamalıydım
nereye gittiğimizi sordum
korkuyor musun dedin
işte o an sesim
boğazımın kıyısından sıçradı
karnımın tam altına yerleşti
ve aylarca orada saklandı
içimdeki pek çok parça ışıklarını söndürdü
panjurları kapattı
kapıları kilitledi
ben zihnimin üst katındaki bir dolaba saklanmışken
bir yabancı gelip camı kırdı
sen yabancı kapıyı tekmeleyip içeri girdin
her şeyi aldın
sen yabancı beni aldın

haftalardır bir şey yememişsin gibi
bir çatal bıçakla gözlerin açlıkla parlayarak
içime dalan sendin
elli kiloluk taze ettim senin için
parmaklarınla derimi yüzdün ve
bir kavunun çekirdeklerini sıyırır gibi
içimi boşalttın
bileğimi yere mıhlayıp
göğüslerimi ezilmiş meyvelere çevirirken
annemin adını haykırdım

bu ev artık bomboş
ne yakacak var
ne elektrik ne su
yenecek her şey bozulmuş baştan sona
tozla kaplıyım
sinekler örümcek ağları böceklerle kaplı
birileri tamirciyi çağırmalı
her şey karnımda birikmiş
o andan beri kusuyorum
elektrikçi gelip aydınlanmayan gözlere bir bakmalı
temizlikçiler beni yıkayıp kurutmak için asmalı

bu eve girdiğinden beri sen
bir daha asla
kendim gibi hissedemedim kendimi
sevdiğim birini bile
midem bulanmadan alamadım içeri
ilk buluşmadan sonra uykularım kaçtı
iştahım kapandı iğne ipliğe döndüm
nefes almayı unuttum
odam her gece
bir psikiyatri koğuşuna döndü
doktorculuk oynayan adamlar
panik ataklarımla uyanıp beni yatıştırmaya çalıştı
bana dokunan her sevgili
sonunda senin gibi hissettirmeye başladı
parmaklar sen dudaklar sen
üzerimdeki kişi tamamen sana dönüşene kadar sen

ve her şeyi senin yaptığın şekilde yapmaktan yoruldu
bunu nasıl durdurabilirim diye düşünerek

yıllarımı harcadım
ama güneş fırtınayı durdurmaya yetmiyor
ağaç baltaya engel olamıyor
erkekliğinin boyutunda bir deliğe sahip olduğum için
kendimi suçlamıyorum daha fazla
senin suçunu taşımak çok ağır bir yük
bunu üzerimden atıyorum
sanki bana aitmiş gibi
burayı senin utancınla süslemekten yoruldum
o eller benim değildi
senin ellerinin yaptığı bu şeyle
yaşamak zor geliyor

ve hakikat gelip çatıyor
yıllarca yağan yağmurdan sonra birden
o açık camdan gün ışığı gibi içeri doluyor
bu çok zaman aldı
ama sonunda eski haline döndü
bacaklarımın arasında anlam aramaya gelen
bozuk ve çarpık bir insan olması gerekti
ama bundan sağ çıkan da eksiksiz
kusursuzca tasarlanmış bir insan oldu
canavarlar ruhları çalar
ve savaşçılar onları tekrar kazanır
dünyaya bu evle geldim
burası benim ilk evim
ve son evim olacak
onu ele geçiremezsin
burada sana yer yok
ne paspas

ne de boş bir oda
tüm camları açıp
evi havalandırıyorum
o mutfak masasının ortasındaki vazoya
güller koyuyorum
mum yakıyorum
ve tertemiz olana kadar
bulaşık makinesini düşüncelerimle dolduruyorum
sonra küvete gitmeyi düşünüyorum
dünü saçlarımdan temizlemeyi
biraz müzik açıyorum
arkama yaslanıp
ayaklarımı uzatıyorum
ve bu sıradan perşembe gününün tadını çıkarıyorum

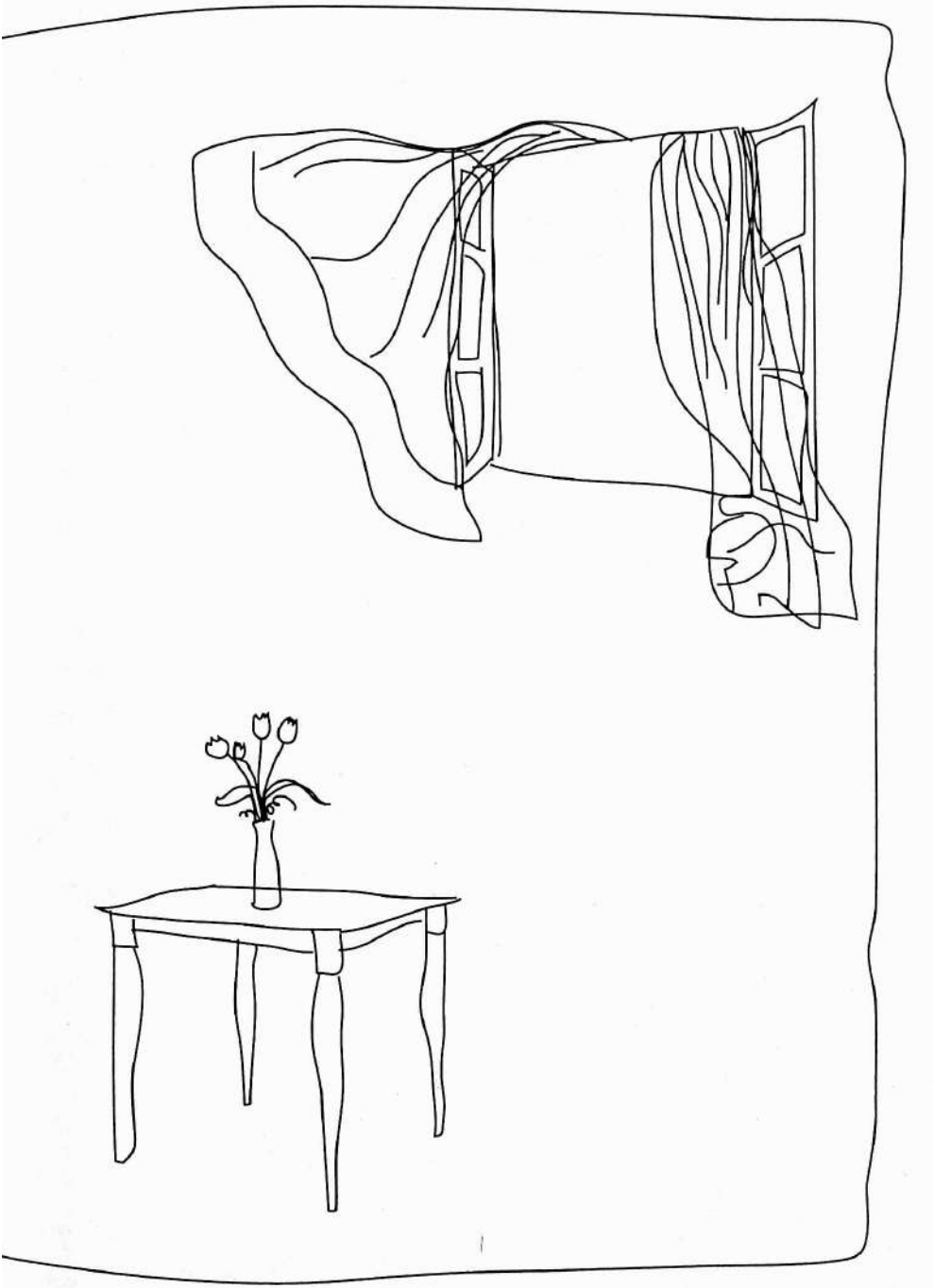

karlar düştüğünde
yeşile hasretim
çimenler yeşerdiğinde
üzerine basıp geçerim
yapraklar renk değiştirdiğinde
çiçekleri özlerim
çiçekler açtığında
koparıp dalından ederim

- kıymet bilmez

anlat onlara
bildiğin en sıcak yerdim ama
buza çevirdin beni

gece vakti evde
küvet kavurucu suyla dolu
bahçeden koparılmış nane
iki kaşık da badem yağı
biraz süt
biraz bal
bir tutam tuz
komşunun bahçesinden gül yaprakları
buluyorum kendimi bu karışıma
temizlemek için kiri
ilk saatte
çam iğneleri çıkıyor saçımdan
sayıyorum bir iki üç
ve koyuyorum bir kenara
ikinci saatte
ağlıyorum
bir uğultu dökülüyor ağzımdan
kim derdi ki canavara dönüşeceğim
üçüncü saatte
ondan parçalar çıkıyor parçalarımdan
bu ter benim değil
bacaklarımdaki beyazlık
benim değil
ısırılan yerler
değil
koku
değil
kan
benim
dördüncü saatte yakarıyorum

beni kendimden
öyle uzağa fırlatmışsın ki
o andan beri yolumu bulmaya çalışıyorum

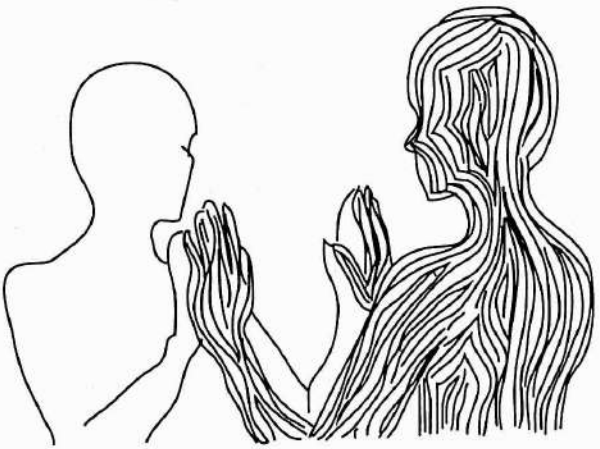

vücudumu estetik değerlere indirgedim
beni canlı tutmak için yaptıklarını unutup
her kalp atışında ve nefeste
onlar gibi görünmediği için kusur buldum
bir mucize arıyordum
göremeyecek kadar aptaldım
aslında bir mucizeyi yaşıyordum

yalnızlığın ironik yanı
her birimizin aynı anda
yalnız olması

- beraber

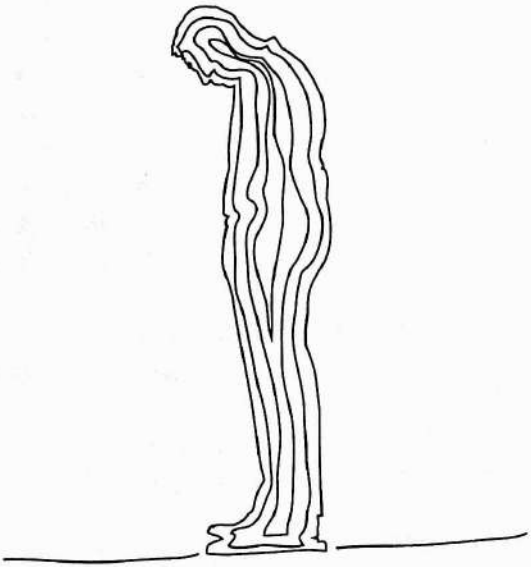

küçücük bir kız tüylerle kaplı
kadifeye bürünmüş çırpı bacaklar
diğer kızlarla beraber
mahalle geleneğimizdi
annem yaşındaki kadınların çalıştırdığı
bodrum kattaki salonlara gitmek
annemin yaşında
onun ten renginde
ama onun kadar basit görünmeyen kadınlar
kahverengi ten
ama beyaz tene uygun sarı saçlar
zebralarınki gibi gölgeli saçlar
ve kaşlarda faça
benimse tek istediğim kapkalın tek kaşımın
onlarınki gibi ipince olması

ürkekçe derme çatma salonda oturuyorum
okuldan bir arkadaşımla karşılaşmamayı diliyorum
köşedeki küçük televizyonda
bollywood klipleri oynuyor
kimine ağda, kimine boya yapılıyor

kadın beni çağırıyor
ve odaya giriyorum
havadan sudan birkaç laftan sonra
soyunmam için
ayrılıyor yanımdan
pantolonumu ve külotumu sıyırıp
uzanıyorum yatağa ve bekliyorum
döndüğünde ayırıyor bacaklarımı
kanatlarını açmış bir kelebek gibi
topuklar birleşmiş

diz kapakları farklı yönlere bakıyor
önce dezenfekte eden bir mendil
sonra soğutucu jel
okul nasıl ve *ne okuyorsun* soruları
lazeri açıyor
ve makinenin başını kasıklarıma yerleştiriyor
işte böyle başlıyor
klitorisin etrafındaki
kıl kökleri yanıyor
her vuruşta
kıvranıyorum
ve titriyorum acıyla

neden yapıyorum bunu
neden cezalandırıyorum bedenimi
olması gerektiği gibi olduğu için
bir süre sonra pişmanlığa kapıldığımda
onu düşünüyorum ve nasıl
pürüzsüz olmadığımda
beni görmesinden utandığımı

ne zaman bitecek diye soruyorum
dişlerimi sıkıp

- bodrum katta güzellik merkezi

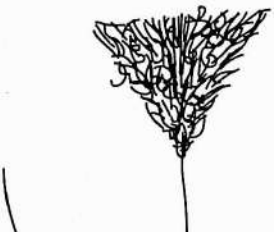

ölüyoruz
buraya geldiğimizden beri
unutuyoruz manzaranın tadını çıkarmayı

- *dolu dolu yaşa*

sen benimdin
eksiksizdi hayatım
artık benim değilsin
yine eksiksiz
hayatım

gözlerim
yansıtıcı her yüzeyden
birer ayna yaratıyor
ona bakacak güzel bir şeyler arıyor
kulaklarım iltifat ve övgü arıyor
ama her yere baksa da
aradığını bulamıyor
klinikler ve mağazalarda
güzellik iksirleri ve yeni yollar arıyorum
lazerleri
cilt bakımlarını
jiletleri ve pahalı kremleri deniyorum
umut verici bir an iyi geliyorlar bana
yanaklarımı parlatıyorlar
ama güzel hissettiğim anda
kayboluyor büyülü etkileri
başka nereden bulunur bu büyü
gece gündüz her an kalacak
başları bana döndürecek güzellik için
ödeyebilirim her bedeli

- *bitmeyen arayış*

uykusuzlukla ilgili değil ama
tamamen etrafımdaki
insanlarla ilgili
bir tükenmişliğe itiyor burası beni

- *içedönük*

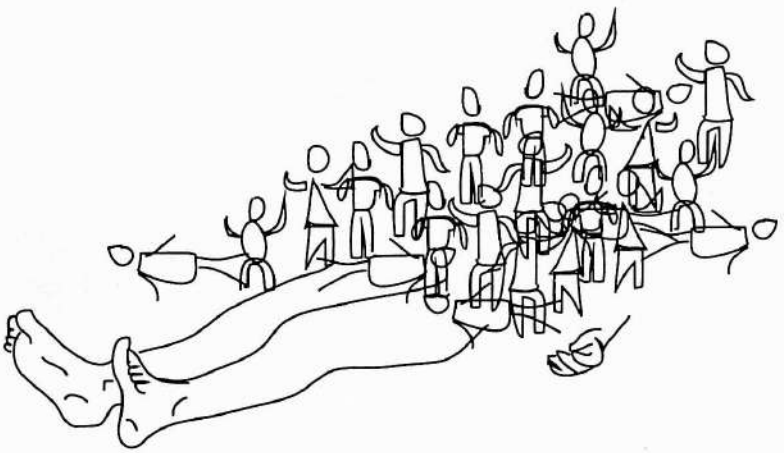

seni yüceltip
beni bir hiçe dönüştürüyormuş gibi
bedenimdeki ellerin
bana dokunduktan sonra
değerimi kaybettiğimi düşünürsen
kendindeki değersizliği de görmelisin

- değer dediğin şey aktarılamaz

uyanır uyanmaz kelebeğe dönüşemezsin

- büyümek bir süreçtir

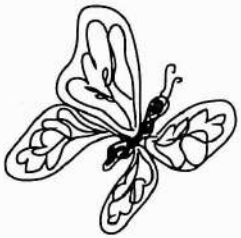

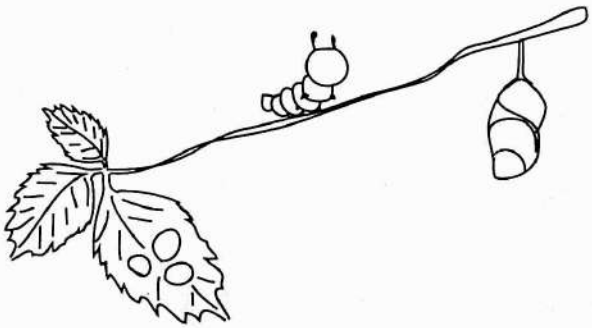

kendimi başkalarıyla karşılaştırarak
zor zamanlar geçiriyorum
onlar gibi olmak için incelip geriniyorum
babamın yaptığı gibi eğlenerek
çirkin diyorum yüzüme
eriyip omuzlarıma düşecekmiş gibi
ölene dek aç bırakıyorum bu çift çeneyi
tecavüzü taşıyan göz altı torbalarımı düzeltiyorum
burnum için ameliyat olabileceğim yerler bakıyorum
uğraşmam gereken öyle çok şey var ki
gösterebilir misin bana doğru yolu
atmak istiyorum bu bedeni
ana rahmine geri dönmeli

yağmurdan sonraki
gökkuşağı gibi
acılardan sonra
neşe gösterecek yüzünü

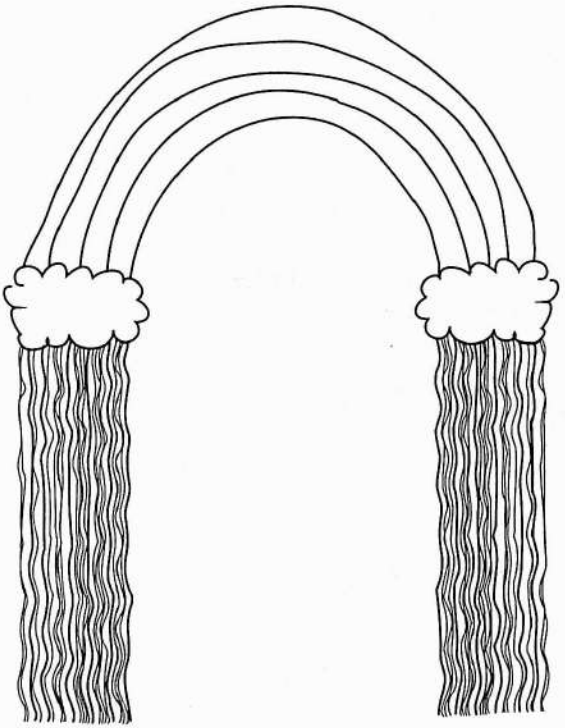

hayır çok kötü bir kelimeydi geldiğim evde
hayır daima ayıplanarak karşılanırdı
her şeye itaatkârca evet diyen
uslu çocuklar olana kadar
böylece çıktı dağarcığımızdan
silindi bedenimizden
ve üzerime çıktığında
her bir zerrem reddetmek istedi onu
yine de hayır diyemedim kurtarmak için kendimi
haykırmak istediğimde
benden çıkan tek şey sessizlik oldu
oysa *hayır* sözcüğü vuruyordu
yumruğunu damağıma sertçe
çıkarmam için onu
ne bir çıkış işaretim vardı
ne de bir yangın merdiveni kurmuştum
bir döşeme kapağı da yoktu hayır için
kaçıp kurtulabileceği
tüm anne babalara ve ailelere
sormak istiyorum bunu
ne önemi var itaat etmenin
bana ait olmayan eller
içimdeyken

- reddetmeyi çocukken öğrenmediysem büyüdüğümde nasıl yapabilirim

çok uzun süre kalmayacaklarını
bilseler de
buradayken ışıldamayı
seçiyorlar yine de

- günebakanlar

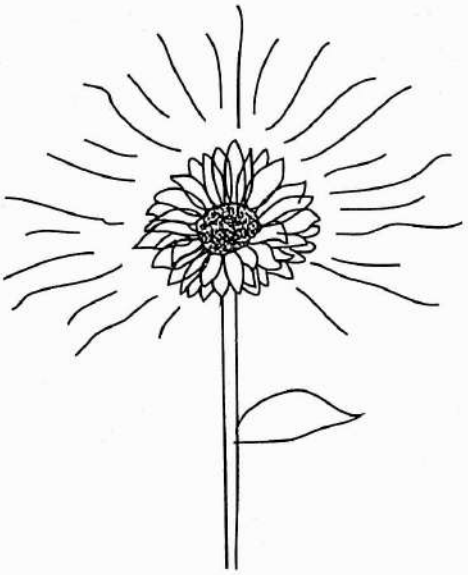

bulduğunda onu
yokluğunda bir gün bile
onu düşünmeden yapamadığımı söyle
o kız isteyebileceği her şeyin
sen olduğuna inanıyor
onu yanından ittiğinde
ben de ağlıyorum onunla beraber söyle
sanki başıyla vurup
gürültüyle yıktığı duvarın sesi
hâlâ kulaklarımda
koşup bana gelmesini söyle
çoktan söküp attım
dış kapıyı yerinden
açtım tüm pencereleri
içeride sıcak bir banyo bekliyor onu
seninki gibi bir sevgiye ihtiyacı yok
ben kaçabildiysem o da kaçacak
ve kendine gelen çıkan yolu bulacak
ben kurtulabildiysem senden
o da kurtulacak

dokundukları her yer
sızlıyor ilk günden beri

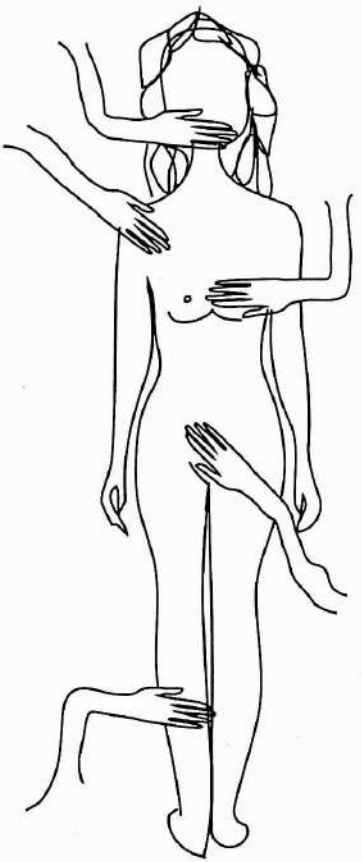

büyüme sanatı

bedenimin bir meyve gibi olgunlaşmaya başladığı
on iki yaşıma kadar güzel hissettim kendimi
sonra aniden
erkekler genişleyen kalçalarıma salyalar akıtarak
baktılar
çocuklar kovalamaca oynamak istemedi teneffüslerde
istedikleri dokunmaktı
yeni ve yabancı yerlerime
ne giymek uygun olurdu artık
bilemediğimden nasıl taşıyacağımı göğüslerimi
sakladım onları göğüs kafesime

memeler
nefret ettim bu sözcükten
öyle ki utandım hep söylemekten
vücudumla ilgili olsa da
bana ait değildi
onlarındı sanki
bir mantra gibi tekrarlıyorlardı
memeler
dedi biri
göster seninkileri
gösterecek bir şey yok suçluluk ve utançtan başka
ayaklarımın altındaki toprağa girip çürümek tek
istediğim
hâlâ bir adım uzakta duruyorum
bana uzatılan parmaklardan
ve yarım ay gibi çıkıntılarıma dokunmak için

saldırdığında
ısırıyorum kolunu *evet nefret ediyorum bu vücuttan*
korkunç bir şey yapmış olmalıyım bunu hak etmek için

eve gidip anneme
dışarıdaki adamlar aç dediğimde
göğüslerimi açık bırakarak gezmememi
söylüyor bana
oğlanların karnı acıkırmış bir meyve gördüklerinde
bacaklarımı da kapatarak oturmalıymışım
öyle yapmalıymış bir kadın
yoksa öfkelenip kavgaya tutuşurlarmış
tüm bu beladan kurtulmanın yolu
bir hanımefendi olabilmekmiş
ama sorun şu ki
anlamsız geliyor tüm bunlar
bir türlü anlayamıyorum
neden dünya nüfusunun yarısını ikna etmem gerekiyor
bu bedenin onların yatağı olmadığına
bilimle uğraşmam gereken yerde
kadın olmak neymiş onu anlamaya çalışıyorum
parendeler atıp spor yapmaktan hoşlanırım oysa
bacaklarımı kapalı tutarak nasıl gezerim özgürce
arasında bir şeyler saklıyor gibi
kendi bedenime sahip çıkmak
kafalarında şehveti ateşleyecekmiş gibi
onlara itaat etmeyeceğim hayır
beni kendimden utandırmak da tecavüzün bir parçası
en çok gittikleri dükkânda duran
vitrin mankeni değilim ben
istediğiniz gibi giydirip

eskiyince çöpe giden
yaptıklarınızdan sorumlu değilim
kontrol etmezseniz kendinizi

ertesi gün okulda
arkamdan oğlanlar ıslık çaldığında
itip onları
tepetaklak
memeler
diyeceğim cesurca
o ifadeyi gözlerinde görmek paha biçilmez olacak

dünyanın başıma yıkıldığı zamanlarda
parçaları toplamak için
sorun değil yardım almak
her şey yolunda olduğunda
mutluluktan pay almak için varsak
o halde daha iyi olmalıyız
acıyı paylaşmakta

- *birlik*

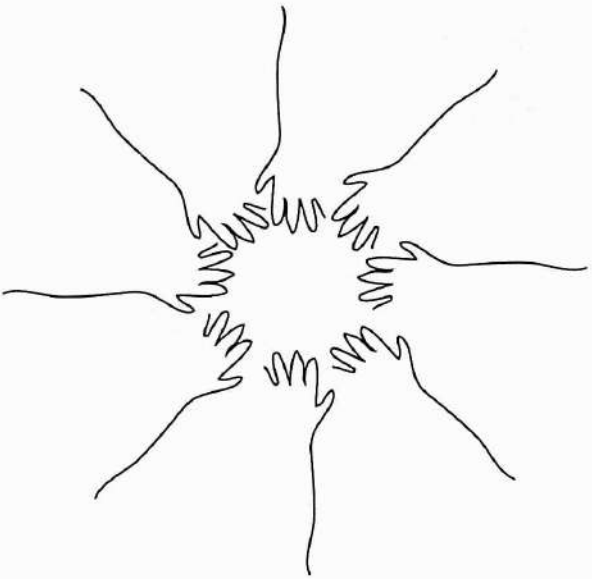

mutsuzluğum değil
gözyaşlarımın sebebi
ağlıyorum çünkü her şeye sahibim
ama yine de mutsuzum

boş ver
bırak gitsin
ne olacaksa olsun
bu dünyada
hiçbir şey
asla
sana ait olmadı zaten

- sen yalnızca sana sahipsin

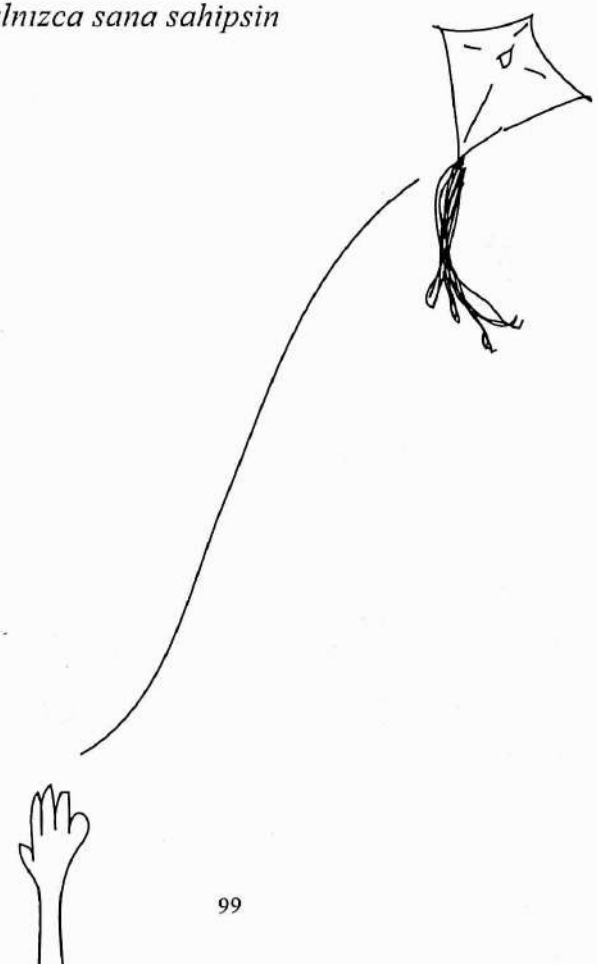

sana kötülük edene
saf sevgi ve huzur dile
ve sadece
yolunda ilerle

- ikinizi de özgür kılacak bu

evet mümkün
aynı anda
sevmek ve nefret etmek
aynısını yapıyorum
her gün kendime

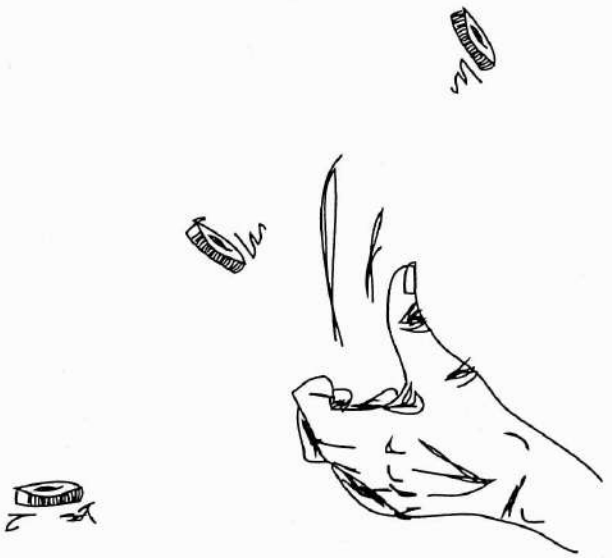

ne zamandı bilmem
bıraktım kendimi sevmeyi
bir çocuğa dokunabilen adamlarda
şeytanı gördüğümü düşünürken
gördüm ki en büyük düşman benmişim kendime
ayyaşlar yerle bir ederken şehri
yine de en çok ben
açmışım kendime
tükendim uyanık kalmak için
dönüştüm baştan ayağa
tuz bastım yarama
çalkalandı her bir zerrem
kanım dondu
diri diri gömmek istedim kendimi
ama geri çekildi toprak
sen çoktan çürümüşsün dedi
bana yapacak iş bırakmamışsın

- kendinden nefret etmek

kendin hakkında nasıl konuştuğun
ve nasıl küçük gördüğün kendini
işte bu da bir
istismar

- kendine zarar vermek

dibi gördüm sandıktan sonra
en dibe batmak
ne ip ne sana uzanan bir el yukarıda
merak ediyorum
kendimi istemediğim için mi
kimse istemiyor beni

- *hem zehir hem panzehirim*

önce
sözlerimi ele aldım
yapamam, yapmayacağım, hak etmiyorum
dizdim hepsini bir bir ve çekip vurdum
sonra düşüncelerime baktım
her yerde ve görünmezler
tek tek toplamak zordu ama
temize çıkarmalıydım onları
saçlarımdan keten bir bez ördüm
nane ve limonlu suya bastırdım sonra
bir yandan örerken saçlarımı
tuttum sıkı sıkı ağzımda
diz çöküp temizledim zihnimi
yirmi bir gün sürdü
yara bere içinde dizlerim
ama değil umurumda
ciğerlerimi boğmak için değil
aldığım her nefes
silip atacağım kendime olan nefretimi
sevgim açığa çıkana kadar

- kendini sevmek

öyle yollardan geçtim ki sessiz bir gidiş olmayacak bu
bir meteor alıp götürecek beni
şimşekler çakacak ardımdan
öyle görkemli olacak ölümüm
toprak çatırdayacak
güneş tüketecek kendini

- *gittiğim gün*

kendimle çıkacağım balayına

ömrümdeki
en uzun ilişki kendimleyse
vakti gelmiş demektir
her gün beraber uyuduğum
kişiye
sevgi ve
şefkat beslemenin

- *kabulleniş*

insanın kalbinden daha güçlü
ne olabilir hayatta
dağılsa da her gün
devam eder yaşamaya

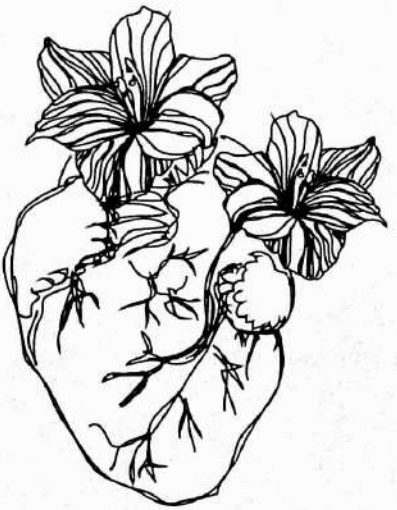

bir gün uyandığımda artık tamamım sandım
bugün çabalamam gerekmeyecekti artık
safmışım iyileşmenin kolay olduğunu sanmakta
oysa ne bitiş noktası
ne varış çizgisi var hayatta
asıl iş her gün tamamlanmakta

her şeye sahipsin
ama açsın daha fazlasına
bırak sahip olmadıklarını aramayı
sendekilerin tadını çıkar doya doya

- tatmin işte burada başlar

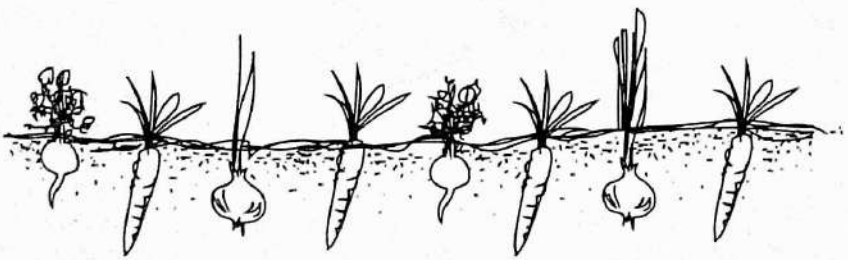

taklit edebilsen de ışığımı
gerçekten benzeyemezsin bana

yaşıyorsun işte
her şeye rağmen

işte yaşamın reçetesi bu
dedi annem
aldı beni kollarına gözyaşlarım akarken
her yıl bahçene
ektiğin çiçekleri düşün
sana öğretecekler ki
insanlar da
çiçek açmak için
solmak
köklenmek
ve büyümek
zorunda

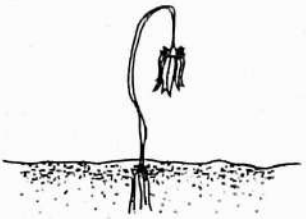

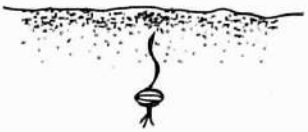

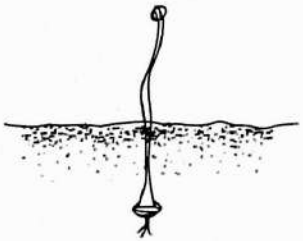

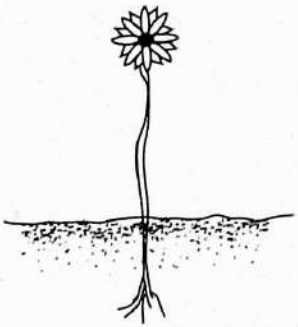

köklenmek

hiçbir fikirleri yok
bir daha bulamama ihtimaliyle
evden uzaklaşmanın ne demek olduğunun
iki ülke arasında köprü olup
iki kıtada bölünerek
yaşamayı tüm hayatın

- göçmen

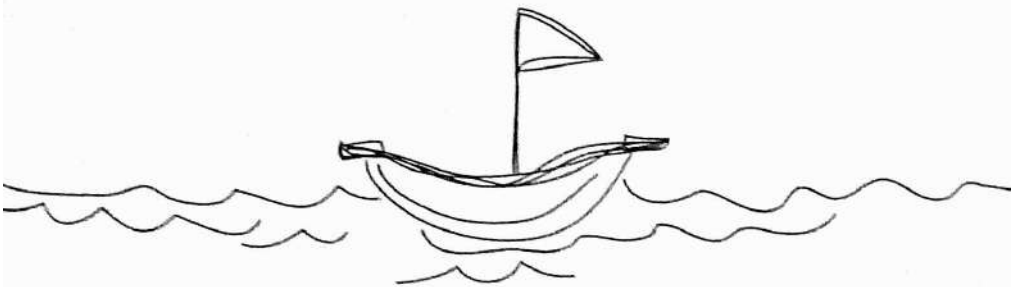

bir bak şu yaptıklarına
diye yakardı ay
çevirdiler beni koskoca bir yaraya

- yeşil ve mavi

açık bir yarasın sen
dikiliyoruz biz de
kanınla dolan gölde

- toplama kampı

iş dinlemeye gelince
bana sessizliği öğretirdi annem
kendi sesinle onları boğacaksan
nasıl duyacaksın onları derdi

iş konuşmaya gelince
özveriyi öğretirdi annem
ağzından çıkan her söz
senin sorumluluğunda derdi

iş var olmaya gelince
hem nazik hem güçlü ol derdi annem
dolu dolu yaşamak için hassas
hayatta kalabilmek için sert

iş seçimlere gelince
şükretmemi söylerdi annem
onun hiç elde edemediği
sahip olduğum imkânlar için

- *annemden dersler*

annem için kolay değildi
ülkesini terk etmek
bazen yabancı filmlerde
bazen yabancı yemeklerde
arıyor köklerini

merak ediyorum nereye sakladılar onu. erkek kardeşi öleli bir yıl oluyordu yalnızca. düğün günü kırmızı ve altın rengi ipekten gelinliğiyle oturuyordu. ömrümün en mutsuz günü bu dedi bana. yas tutuyordu hâlâ. bir yıl yetmemişti ona. kederin böyle hızlı dinmesi imkânsızdı. kaybının haberi duvara asılı süslemelere çöktüğünden beri. göz açıp kapayana kadar geçmişti sanki zaman. bir nefesti yalnızca. konuklar gelmeye başlamıştı. hoş beş ediyordu herkes. sanki cenazenin bir yansımasıydı bu. sanki babam ve onun ailesi düğüne katıldığında bedeni yakılmak üzere taşınıyor gibiydi.

- amrik singh (1959-1990)

üzgünüm bu dünya
koruyamadığı için seni
dilerim eve dönüş yolun
kolay ve huzurlu olsun

- huzur içinde yat

canını kurtarmak isteyen yorgun bir at gibi kıvrılıyor
bacakların
daha hızlı hareket etmelisin oysa
dinlenmek gibi bir lüksün yok
senden kurtulmak isteyen bir ülkede
devam etmelisin yola
hep devam
devam
ta ki denize ulaşana kadar
sahip olduğun her şeyi
balık istifi bir teknede
senin gibi yüzlercesiyle gideceğin
bir bilete vereceksin
yanındaki kadına
bunca acıyı taşıyacak kadar
güçlü değil bu tekne
diyeceksin
ne önemi var ki diyecek o da
kalmaktan kolay boğulmak
kaç insanı içti kim bilir bu sular
yekpare bir mezarlık gibi
vatansız gömülen bedenlerin
vatanıdır belki de deniz
bu tekne batsa bile
seni kabul edecektir

- *tekne*

ya oraya gittiğimizde diye soruyorum
kapatırlarsa yüzümüze kapıları

mahpustan kaçıp geldik diyor
bu kapılar mı yıldıracak bizi

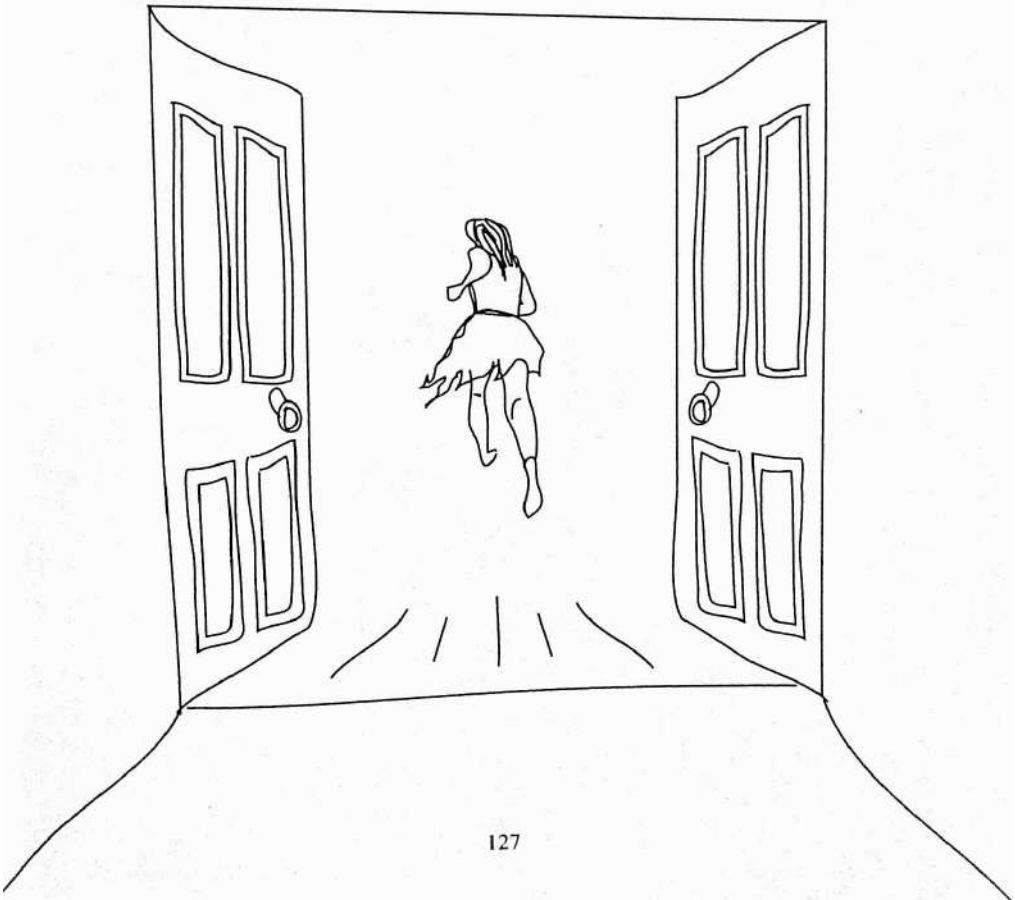

sınırlar
insan elinden çıkma
izin vermeyelim
ayırsalar da
düşman etmelerine bizi

- düşman değiliz

anlatıyor
ameliyattan sonra
ne garip olduğunu
çocuğunun ilk evini
yerinden sökmenin

- rahmi aldırmak şubat 2016

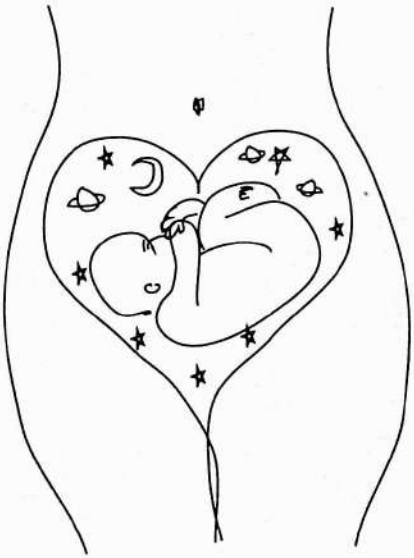

bugün bombalarla
yerle bir oluyor koca şehirler
bir daha karaya adım atamama pahasına
botlara doluşuyor mülteciler
polisler rengi yüzünden vuruyor insanları
daha dün çöp gibi kaldırıma atılmış
bebeklerle dolu bir yetimhanedeydim
bugünse bir hastanede
bebeğini kaybedip deliren anneyi izledim
ve bir sevgili öldü bir yerlerde
şimdi nasıl inanmam
tüm bu karmaşanın içinde
bana bahşedilen hayatın
bir mucize olduğuna

- *koşullar*

belki hepimiz göçmeniz
bir evden diğerine savrulan
önce terk ettik dünya için ana rahmini
sonra daha iyisini bulmak için
doğadan geçip pis şehirlere geldik
ve ülkesinden tamamen vazgeçti kimilerimiz

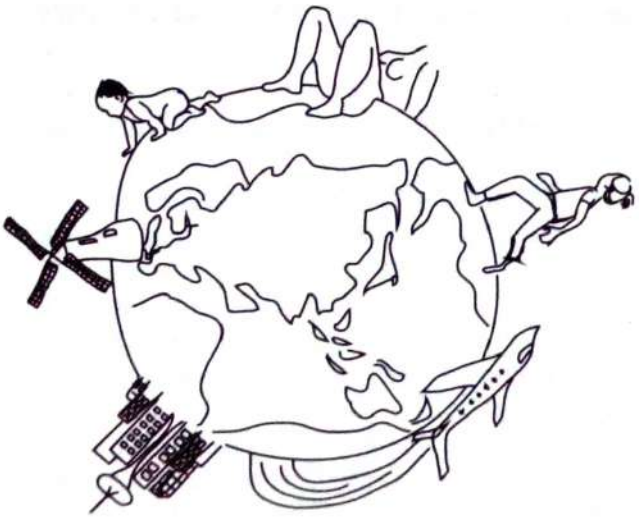

benim tanrım
ne bir kilisede bekler
ne oturur basamaklarında bir tapınağın
benim tanrım
kurtulmak için koşan bir mültecinin nefesindedir
açlıktan ölmek üzere bir çocuğun karnında
bir başkaldırının kalbinde
benim tanrım
din adamlarının yazdığı
sayfalarda saklanmaz
para için bedenini satan bir kadının
terli bacakları arasında yaşar
belki bir evsizin ayaklarını bile yıkar
benim tanrım
ulaşılmaz değildir sandığınız gibi
benim tanrım çarpıyor kalbimizde her daim

evlendiği gün anneme şunları söylemek isterdim

1. *hayır* deme hakkın da var

2. yıllar önce babamın babası aşkın dilini
zorla söküp almıştı ondan
bir daha dile getiremeyecekti
ama hareketleri gösteriyor seni sevdiğini

3. sen de katıl ona
bedeninde ve içinde olduğunda
seks kirli değil

4. ailesi defalarca üstüne gelse de
bir kız olduğum için doğurmaktan vazgeçme beni
kilitle kapını akrabalara ve yut anahtarı
sevdiğin adam bu yüzden nefret etmeyecek senden

5. gitme vakti geldiğinde okyanus ötesine
yanına al günlüklerini ve resimleri
yeni şehirlerde kaybolduğunda
kim olduğunu hatırlatacaklar
çocuklarını hatırlatacaklar sana
ve onlardan önce sahip olduğun hayatı

6. eşin yanında olmadığında
fabrikalarda çalıştığında
senin gibi yalnız olan
tüm kadınlarla dost ol
yoksa bu yalnızlık parçalar seni
güçlü kalmak için ihtiyacınız var birbirinize

7. eşin ve çocukların ortak olarak sofrana
duygusal ve zihinsel bir açlık yaratacağız sende
tüm bunlar yanlışsa sana göre
sevgini ispatlamanın
kendini feda etmek olduğuna
seni inandırmamıza izin verme

8. anneni kaybettiğinde
ülkene dön o son tören için
para gelir gider
ama bir kez veda edersin annene

9. bir bardak kahve için
birkaç kuruş harcayabilirsin
biliyorum bazı zamanlar oldu
buna gücümüzün yetmeyeceği
rahat ol artık o günler geçti.

10. ingilizceyi o kadar iyi konuşamayabilirsin
cep telefonu ve bilgisayarı da bilmiyor olabilirsin
bunun sorumlusu biziz. hata sende değil.
gösterişli telefonları ve özel tasarım kıyafetleriyle
o diğer annelerden
hiç de eksik değilsin.
bu evin dört duvarına mahkûm ettik seni
geceni gündüzüne kattın bizim için
belki yıllardır olamadın içinden geldiği gibi

11. yazılı kurallar yok
yabancı bir ülkede aileni var eden
ailendeki ilk kadın olmak için

12. en çok hayranlık duyduğum insan sensin

13. tam dağılacak gibiyken
senin gücünle
ayakta kalıyorum

14. bir sihirbazsın benim için

15. sıkıntısız yaşamanı istiyorum bundan sonraki
günlerini

16. kahramanların kahramanısın
tanrıların tanrısı

annemi gördüm
rüyamda
çocuksuz
ve hayatının aşkıyla
hiç bu kadar mutlu görmemiştim onu

- böyle olsaydı

dünyayı bölüp
ülke diyorsun
sahip olduğunu sandığın
ama hiç sana ait olmamış
küçük parçalara
geriye kalanlarsa gözünde bir hiç

- sömürge

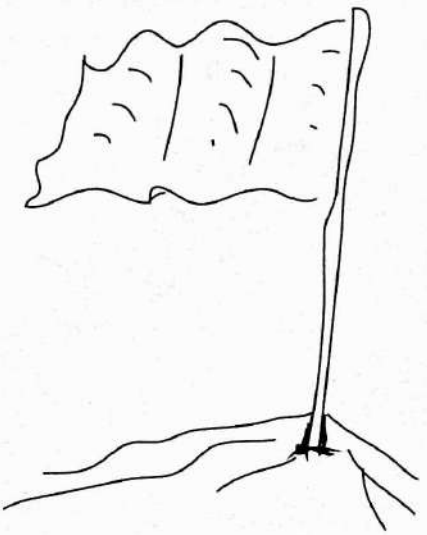

anne ve babam akşamları bizimle oturup gençlik
günlerini paylaşmadılar hiç.
biri sürekli çalışıyordu. diğeri hep yorgundu. belki bir
göçmen olmak
tam da böyle bir şeydir.

kuzeyin soğuk toprakları yuttu onları. vatandaşlık
alabilmek için canla başla çalıştılar. bu yeni dünyanın
ağırlığı belki onlara fazla geldi. geçmişin acısının ve
kederinin gömülüp gitmesi daha iyiydi.

o kederi ve acıyı topraktan çıkarabilmek isterdim.
kapalı bir zarf gibi kenarda duran sessizliğe şahit olmak
isterdim. kenarında küçük bir açık yer bulmak isterdim.
parmağımı sokup nazikçe açabilirdim. tamamen
yabancı olduğum koskoca bir hayat yaşadılar. ben
tanıma fırsatı bulamadan oradan kopmaları beni öyle
pişman eder ki.

sesim
çakışan iki ülkenin
bir ürünü
ingilizcem
ve ana dilim
sevişiyorsa
utanılacak ne var
sesim
babamın sözlerinden
ve annemin aksanından ibaret
dudaklarım iki dünyayı taşısın
ne zararı olur ki

- aksan

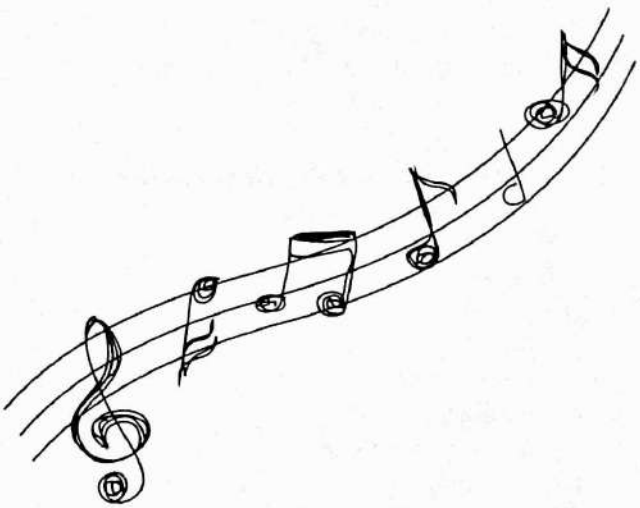

yıllarca okyanuslar ayırdı onları
yalnızca fotoğraflar kalmıştı yanlarında
vesikalıktan da küçük
anneminki altın bir madalyonda
babamınki cüzdanında
günün sonunda
dünya uykuya daldığında
o küçük karelerle yakınlaştılar

bilgisayarlardan çok önce
sen ve ben henüz yokken
daha bir telefon bile görmedikleri
badem gözleri renkli bir televizyona dikmedikleri
bir dünyada yaşıyordu bu aileler

uçağın tekerlekleri piste dokunduğunda
doğru yere mi geldi
doğru uçağa mı bindi merak etti
iyice emin olmak için iki kez sormalıydı hostese
kocasının tembihlediği gibi

bagajları alacağı yere doğru yürürken
kalbi güm güm çarpıyordu
yığılıp kalacak gibiydi
şimdi ne yapacağını anlamak için
gözleri her yanı tarıyordu
birdenbire
tam önünde
etten kemikten
bir adam – serap değil
önce rahatladı
şaşırdı sonra

bu kavuşmayı hayal etmişti yıllardır
prova etmişti cümleleri
dudakları unutuverdi tabii
midesine yumruk yemiş gibi oldu
gözlerinin etrafındaki halkaları görünce
omuzları görünmeyen bir yükün altındaydı
hayat onu takatsiz bırakmıştı sanki

evlendiği o adam neredeydi
merak etti
kocasına artık benzemeyen
adamın olduğu
o altın madalyondaydı eli

- hayat tüketmişti babamı

ne olacak peki
ona hak ettiğini vermek için
yeterli zaman kalmadıysa
yakarırsam gece gündüz
annemin ruhu
hayat bulur mu dersin
benim kızımda
hayatım boyunca
annemin verdiği
huzuru verirdim ben de ona

zamanda geriye gidip annemin yanı başına oturmak
istiyorum. ya da onun bir belgeselini çekip yaşamının
son zamanlarına şahit olacağım bir mucize yaratmak.
benden önce nasıl bir hayat yaşadığını bilmiyorum.
arkadaşlarıyla birlikteyken oturup nelere kahkaha
attığını bilmek istiyorum. hektarlarca hardal tohumu
ve şeker kamışıyla çevrili. çamurdan ve tuğlalardan
yapılmış evlerin olduğu bir köyde. annemin ergenlik
çağındaki haliyle oturup konuşmak istiyorum.
ona hayallerini sormak. kıvrımlı saç örgüsüne
dönüşmek belki. gözkapaklarındaki kapkara sürmeye.
tırnaklarının ucunda yer etmiş una. okul kitaplarındaki
bir sayfaya. ne büyük armağan olurdu benim için
pamuklu kumaştan elbisesinde bir ipliğe karışmak bile.

- bir mucizeye
şahit olmak

1790
karısının kollarından yeni doğmuş kızını
alıp götürüyor yan odaya
sol eliyle başını tutup
sağ eliyle yavaşça kırıyor boynunu

1890
burnunda kum
ve pirinç taneleriyle
bebeği sarmak için ıslak bir havlu
geliniyle bu âdeti paylaşıyor anne
yapmak zorundayım diyor
benim annem ve
öncesinde onun annesi de yaptı böyle

1990
bir gazete haberinde yazıyor
yakın bir köydeki doktorun evinin bahçesinde
toprağa gömülü yüz kız bebek bulunmuş
bebeği oradakilerden biri mi merak ediyor kadın
ve evladının toprağa karışıp
vatan toprağına bereket kattığını düşünüyor

1998
okyanuslarca ötede bir bodrum katı toronto'da
zaten kız bebek sahibi olan bir kadına
yasadışı kürtaj yapıyor bir doktor
sırtımda bir yük yeter diyor kadın

2006
sandığından da kolay diyor teyzelerim anneme
daha önce bu işi üç kez yapan
bir aile tanıyorlar
bir klinik var bildikleri. numarasını hemen verebilirler
erkek doğurmak için bir hap bile veriyor doktor
aşağı mahalledeki kadında işe yaramış
şimdi üç tane oğlu var

2012
toronto'daki on iki hastane
hamileliğin otuzuncu haftasına kadar
bebek bekleyen ailelere söylemiyor çocuğun cinsiyetini
güney asyalı göçmenlerin yaşadığı
bölgede bulunuyor bu on iki hastane

- kız bebeklerin katli / doğmamış bebeklerin katli

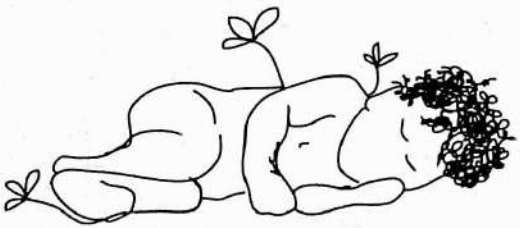

ait olduğun toplumun
birliğini unutma
seni tamamlayan halkı
nefes diye çek içine
kendini var eden sensin ama
bir parçanı onlar dokur yine

- *köklere saygı*

beni canlı canlı gömdüklerinde
kazarak yolumu çıktım yeryüzüne
avuçlarımla ve yumruklarımla
öyle güçlü uludum ki
toprak uyandı dehşetle ve
tüm pislik yükseldi gökyüzüne
tüm hayatım işte böyle
başkaldırıyla geçti
defalarca gömüldükten sonra

- senden kurtulmanın yolunu da bulacağım

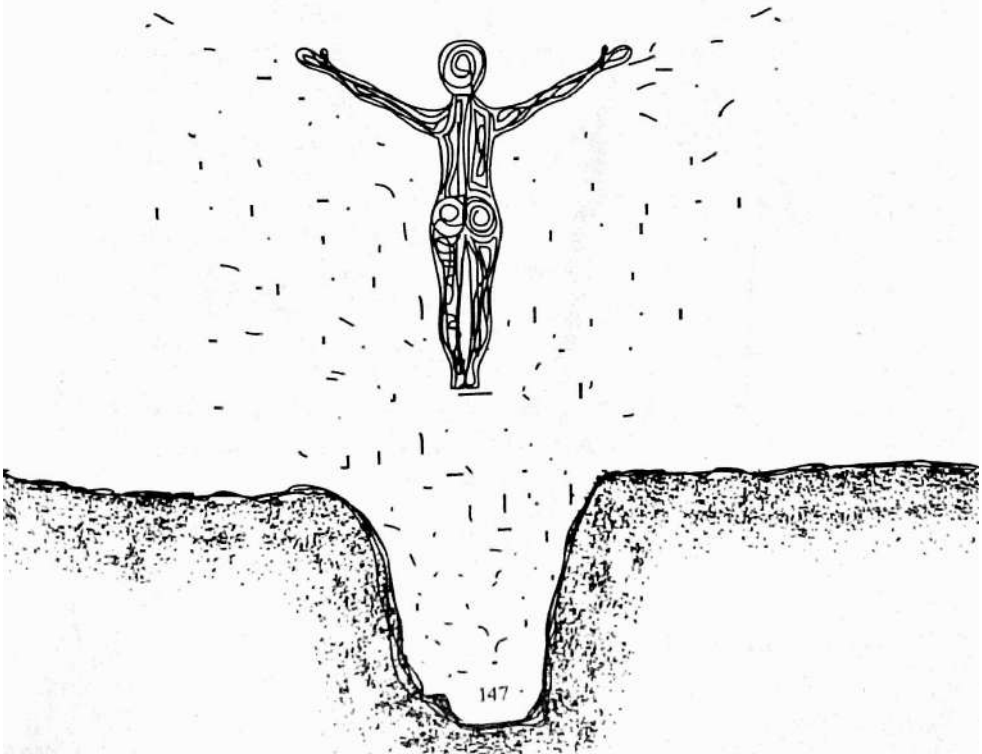

hayallerini feda etti annem
benim hayallerim için

bozuk ingilizce

babamın bir harf bile bilmeden
ailesini nasıl
sefaletten kurtardığını düşünüyorum
ve annem dört çocuk büyüttü
doğru dürüst bir ingilizce
cümle kurmayı beceremezken
çaresiz bir karı koca
ağızlarında reddedilmenin acı tadıyla
umutlarla dolu bir ülkeye yerleşen
ne bir aile
ne de dostlar
yalnızca bir karı koca
iki üniversite diplomasının geçerliliği yok
bir ana dili yitip gitmiş artık
ve karında doğmak üzere bir bebek
baba yalnızca iş güç kira derdinde
bu bebeğin cinsiyeti ne olursa olsun
bir an için düşündüler tabii
değer mi yatırmak tüm paramızı
bizi tek seferde yutacak
bir ülkenin hayaline

babam karısının gözlerine bakıyor ve
gözbebeğinde yalnızlığı görüyor
ona bir *misafir* diye bağıran
bir ülkeyi mesken diye sunuyor
evlendikleri gün

annem onun eşi olmak için köyünden geçiyor
şimdi ise ülkesini bırakıyor bir savaşçı olmak için
kış kapıyı çaldığında
sıcak tutmak için
birbirlerinin bedenlerine muhtaçlar

en candan parçalarını –evlatlarını– tutmak için yakında
iki parantez gibi yüzleri dönük birbirlerine
göçmen çocukları
göçmen gibi hissedip onlardan nefret etmesin diye
kıyafetlerle dolu bavulları ve maaş çeklerini
yaşama çevirmek için çabalıyorlar
ellerinden belli
ne çok çalıştıkları
uykuya hasret gözleri
bir lokmaya aç ağızları
şu hayatta gördüğüm en büyük sanat bu
tutku denen şeyin ne olduğunu hiç duymamış
kulaklara bir şiir gibi gelir bu
onların başyapıtına bakarken
hayranlık sesleri çıkıyor dudaklarımdan
çünkü hiçbir ingilizce sözcük
ifade edemez böylesi bir güzelliği
onların varlığını yirmi altı harfe sıkıştırıp
bir tanım yaratamam
denedim bir kez ama
onları anlatacak sıfatlar
var olmamış bile
o yüzden virgüllerle bölünmüş
sayfalar dolusu sözcükle

baş başayım
ve fark ediyorum ki
nokta konmayacak
pek çok şey var bu hayatta

ne cüretle dalga geçersin öyleyse
annenin dudaklarından
bozuk bir ingilizce döküldüğünde
sakın utanma burada olmak için
vatanından vazgeçtiyse
aksanı bal kadar ağır
tutun ona var gücünle
toprağından kalan tek şey o
bu zenginliği ezip geçme
dali ve van gogh yanında
müzede sergilenecek kadar değerli
büyüleyici ve trajik bir hayat
öpülesi o güzel yanağı
zaten çok iyi biliyor
ağzını açtığında herkesi güldürdüğünü
bu dilden ve vurgulardan çok daha öte o
biz resmedip hikâye yazsak da
kendi dünyasını var etti annem

sanat değil mi bu

uyanmak

aşkın ilk gününde
özelsin sözüyle sardın beni

hatırlıyor olmalısın
tüm şehir uykudayken
ilk kez uyanık kaldığımızı
dokunmamıştık daha birbirimize
sadece sözcüklerimizle
nüfus etmişken birbirimize
bacaklarımız bir güneşe yetecek
enerjiyle titriyorken
sarhoştum o gece ama
hiçbir şey içmemiştik
eve gittim ve düşündüm ki
ruh eşiyiz biz

endişeliyim çünkü
sana kapılmak
ondan uzaklaşmak demek
ve buna hazır değilim henüz

- ileriye bakmak

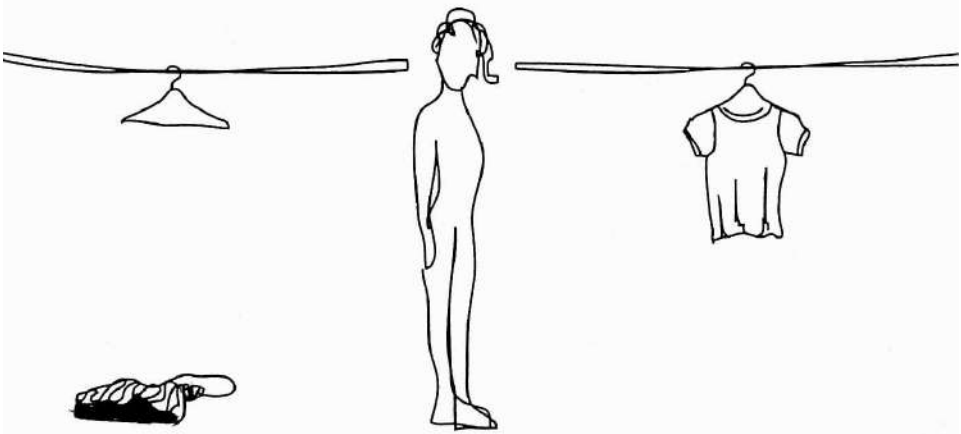

yalnızca beni ürkütene
açmayı öğrenmişsem bacaklarımı
nasıl buyur ederim kibarlığını
seninle yapacak ne bulabilirim
şiddetse benim için aşkın anlamı
senin tutku anlayışın bakışmak
ve bu öyle güzel ki
benimki öfke iken
mümkün mü yakınlaşmak
keskin uçlar arzuluyorum
sende ise keskinlik yok
sadece yumuşak dönüşler
o halde nasıl öğrenirim
sağlıklı bir sevgiye karşılık vermeyi
tek bildiğim üzülmekse

eşitim olan
bir sevgiliyi
seveceğim ancak

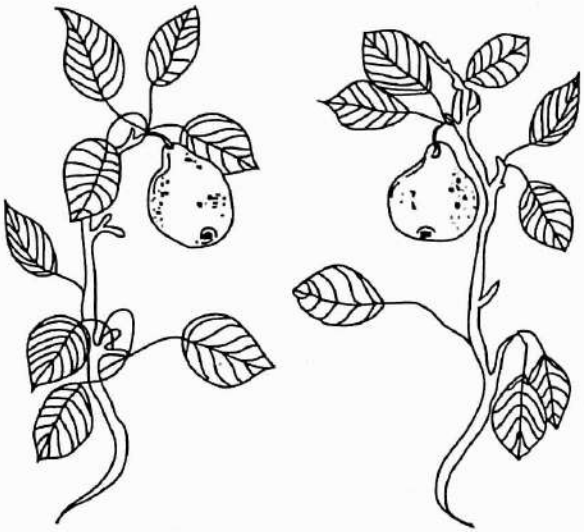

suçlu hissetme bir kez daha sil baştan başladığın için

ortada olmak tuhaf
onlar ile gelecektekilerin arasında
kalan bu nokta eskiden nasıl gördüğünden ve
gelecekte nasıl göreceğinden bağımsız bir uyanış
burada etkisini kaybediyor büyü
yarattığın tanrılar
kayboluyor bir bir
kemiklerinden ve dişlerinden
oyarak var ettiğin kürsü kırıldıysa
maskeleri düşmüş birer fani artık onlar da

- *ortada olmak*

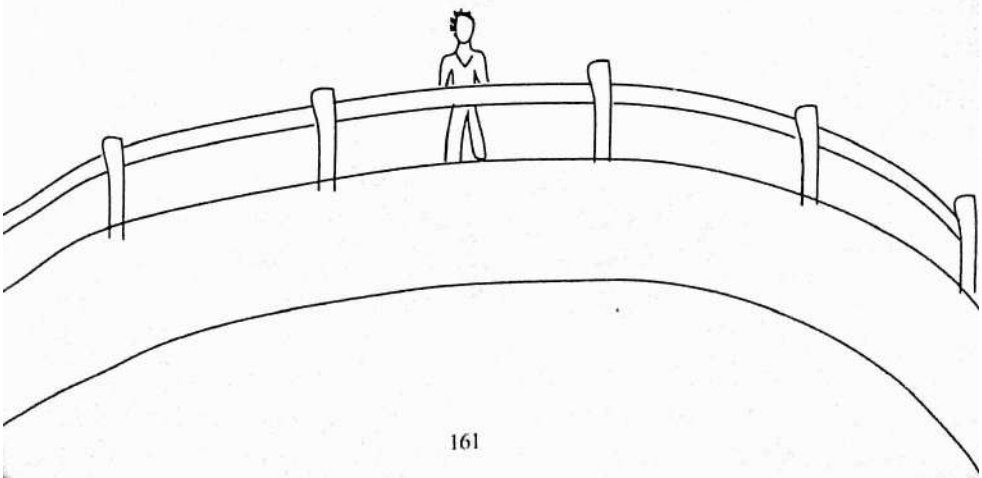

yeniden sevmeye başladığında
aşkın kararsızlığına bakıp gülüyorsun
hatırlarsan emindin
tam da aradığın oydu işte
ama şimdi buradasın ve
yine bulduğunu sanıyorsun aradığını

- *armağan gibidir yeni bir aşk*

beni tüketen bir aşka
ihtiyacım yok
istediğim
bana güç katacak biri

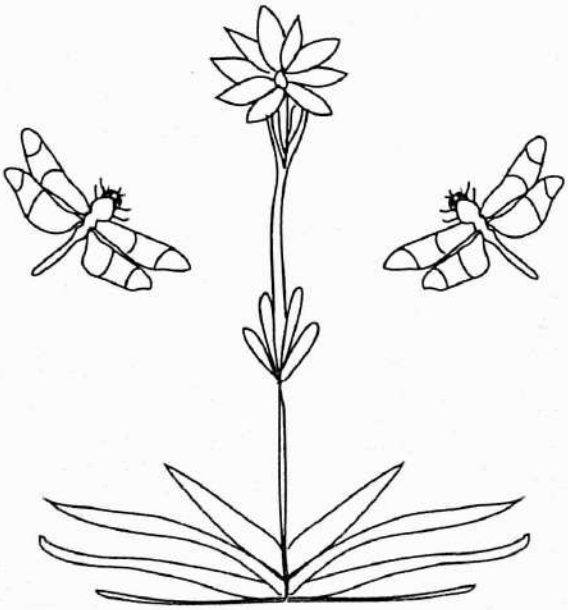

onların hatasının bedelini
sen ödeme diye çabalıyorum
bu yaradan
senin sorumlu olmadığını
kendime öğretmeyi deniyorum
yapmadığın bir şey için
nasıl cezalandırırım seni
madalyalarla dolu bir zırh gibi
taşıyorsun hislerimi
uzak değilsin bana
ya da aç bir cani
şifasın bana
onlardan biri değilsin

nefes kesen parmaklarını tenimde dolaştırırken
doğrudan gözlerimin içine bakıyor
ilgimi üzerinde tutarak
nasıl hissettiriyor diye soruyor
cevap vermek ne mümkün
beklentiyle titriyorum
olacaklar için heyecanlı ve ürkmüş
gülümsüyor
biliyor ki tatmin olmak tam da böyle bir şey
bir güç paneliyim
o ise bir elektrik devresi
kalçam onun kalçasıyla ritim tutmuş
inlediğimde bana ait değil sesim – bu müzik
keman yayındaki parmaklar gibi
bu şehri aydınlatan elektriği kıvılcımlandırıyor içimde
bittiğinde gözlerim gözlerinde
dudaklarımdan dökülüyor
bu yaptığımız sihir

kahve dükkânına girdiğimde seni gördüm. ilk seferki gibi tepki vermedi bedenim. kalbimin beni terk etmesini bekledim. donup kalmasını bacaklarımın. belki de karşında ağlayıp yere kapaklanmayı. ama hiçbiri olmadı. gözlerimiz kesiştiğinde hiçbir bağ ya da hareketlilik oluşmadı içimde. sıradan bir adamdın benim için sıradan kıyafetlerin ve kahvenle. içime işleyen hiçbir şey yoktu sende. yine de kendime haksızlık etmeyeyim. vücudum kendini temizlemiş olmalı senden uzun zaman önce. başına gelen en güzel şeyi kaybetmiş gibi davranmamdan bıkmış olmalı. ben acınacak halde kıvranırken güvensizliklerimi büküp atmış belli ki. o gün makyaj yoktu yüzümde. saçlarım darmadağınık. kardeşimin eski tişörtü ve pijamam vardı üzerimde. yine de ışıl ışıl bir kadın gibi hissettim. bir deniz kızıydım. eve dönerken arabamda biraz dans ettim. orada aynı dükkânın çatısı altındaydık ama. yine de milyonlarca ışık yılı uzaktaydım sana.

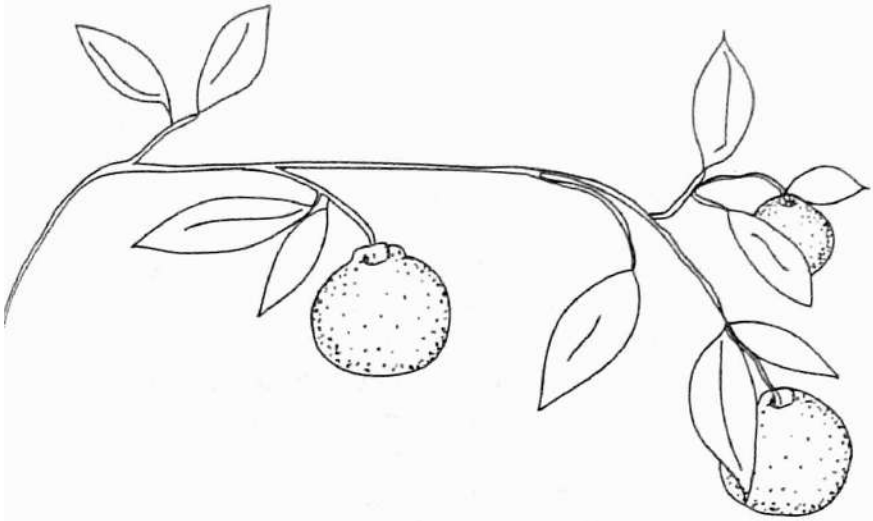

biz çiçek açmadan
istemiyor açmayı portakal ağaçları
tanıştığımız gün
gözyaşlarını döktü turunçlar
anlatamam sana
nasıl da beklemişti bu anı toprak

- kutlama

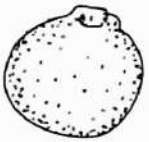

beni istemeni isteyerek
ve istediğinde de
katlanamayacağım kadar
yavan bularak hislerimizi
ne diye yerimde sayıyorum
sevilmeyi neden böyle zor kılıyorum
göğsümün ardında saklı hayaletlerle
asla karşılaşmamalıymış gibi
eskiden daha açıktım oysa
söz konusu sevgi olduğunda

- o denli hevesli olduğum zamanlarda karşılaşsaydık keşke

içim içime sığmıyordu artık
okyanusa koştum
gecenin bir yarısı
sana olan aşkımı itiraf ettim sulara
sözlerim bittiğinde
şekere döndü denizin tuzu

(sobha singh'in *sohni mahiwal*'ine ithafen)

diyorum ki *belki de bir hataydı bu. belki de sevgiden daha fazlasına ihtiyaç vardı yürütebilmek için.*

dudakların dudaklarımda. yüzlerimiz öpüşmenin coşkusuyla çınlarken *nasıl doğru olmaz bu* diyorsun. ne kadar istesem de mantıklı düşünmeyi. anlamlı olan tek şey kalbimin gümbürtüsü. işte orada yatıyor aradığın cevap. nefesimin kesilmesinde. kelimelerimin tükenmesinde. sessizliğimde. konuşamıyorsam eğer kalbimi sayısız kelebekle doldurmandandır. ve bu bile bir hata. seninleyken bu kadar yanlış olmak doğru olabilir ancak.

bir
adam
ağlıyor

- *armağan*

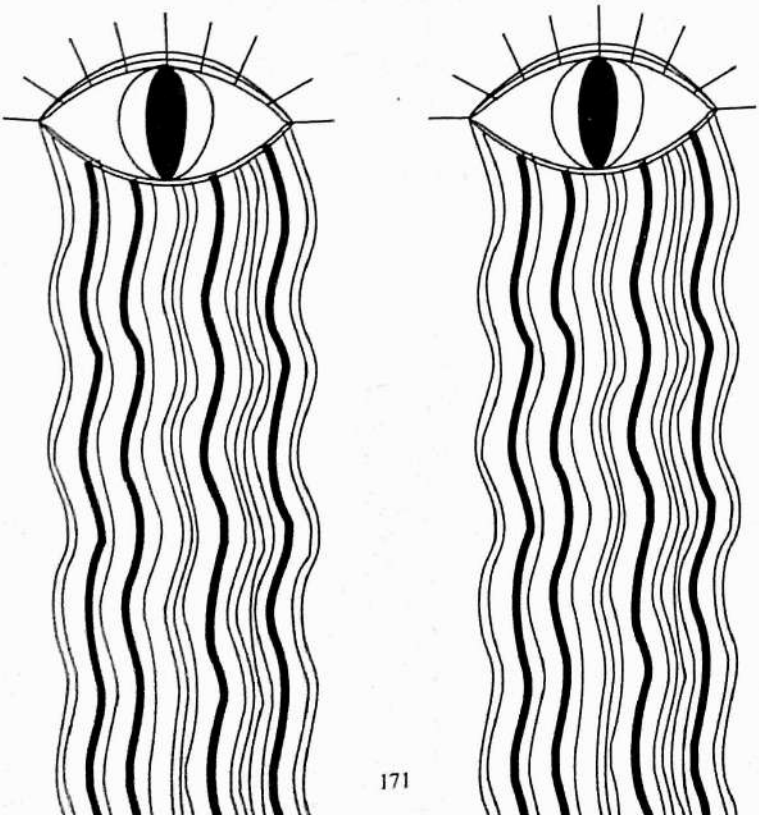

eğer biriyle paylaşacaksam hayatımı
yirmi yıl sonra da
beraber gülebileceğim
ya da büyüsüne kapılıp gideceğim
adam bu mu olacak diye sormalıyım kendime
on yıl sonra
yeni birine dönüşecek miyiz
yoksa duracak mı bir noktada büyümemiz
dağılmamalı ilgim
dış görünüşle ya da parayla
bilmek isterim içimdeki kötüyü ve iyiyi
dışarı çıkarabilir mi bunlar
en derinde değer verdiklerimiz aynı
otuz yıl sonra da hâlâ
yirmi yaşında gibi gireceğiz yatağa
yaşlılığımızı hayal ediyorum
damarlarında akan
gençliğin kanıymış gibi
dünyayı fetheden

- kontrol listesi

ne var aranda günebakanlarla diye soruyor bana

dışarıdaki sapsarı tarlayı gösteriyorum
güneşe tapınıyor günebakanlar
o geldiğinde uyanıyorlar yalnızca
ve gittiğinde güneş
yas tutar gibi eğiyorlar başlarını
çiçekleri canlandırıyor işte güneş
senin bana yaptığın da bu

- güneş ve onun çiçekleri

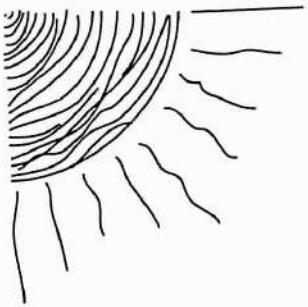

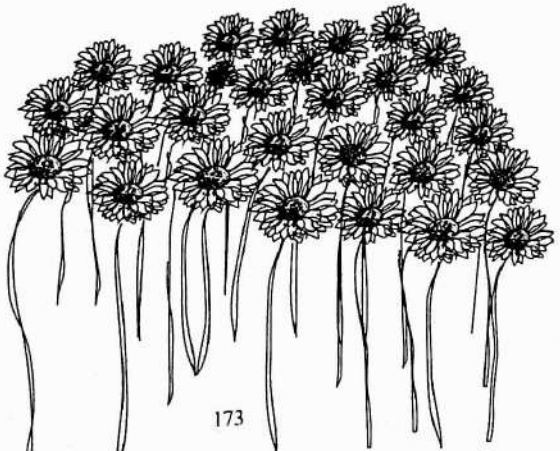

bazen
sözcükleri dile getirmemek için
tutuyorum kendimi
sanki dudaklarımdan çıkınca
eskiyeceklermiş gibi

- seni seviyorum

en önemli sohbetleri
parmaklarımızla yapacağız
parmakların parmaklarıma gergince
ilk kez dokunduğunda yemekte
korkuyla kasılacaklar
haftaya beni yine görmek istediğinde
ve ben hemen evet dediğimde
rahatlayıp uzanacaklar
biz çarşaflar altındayken
birbirlerine kenetlendiklerinde
ikimiz de dizlerimiz çözülmemiş gibi
rol keseceğiz
öfkelendiğimde
acı çığlıklar atar gibi titreşecekler
ama bağışlanmak için ürperdiklerinde
göreceksin nasıl olduğunu gerçek özrün
ve birimizden biri ölürken
seksen beş yaşında bir hastanede
parmakların kavrayacak parmaklarımı
dile getirilemeyecekleri söyleyerek

- parmaklar

bu sabah
senin için yapabileceklerimi
anlattım çiçeklere
tomurcuklandılar

ben biterken senin başladığın
bir yer yok
bedenin
bedenimdeyken
biz tek parçayız

- seks

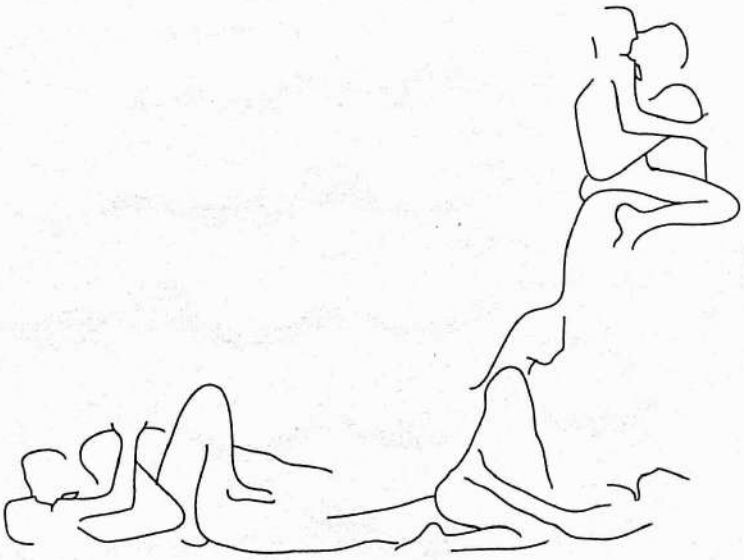

sana ulaşmak için yürümem gerekirse
sekiz yüz yirmi altı saat alır
kötü günlerde düşünüyorum bunu
tüm uçaklar iptal olsa
kıyamet kopsa ne yaparım
düşünecek çok vakit var
kullanılmak isteyen bir o kadar boş alan
ama kullanmaya değecek samimi hisler yok
bir istasyonda sıkışıp kalmış gibi
isminin yazılı olduğu treni
beklemek beklemek ve beklemek
bu kıyıya ay doğduğunda
sende ise güneş arsızca parladığında
gökyüzümüz bile aynı değil diye mahvoluyorum
uzun zamandır birlikteyiz ama
gerçekten beraber olmuş sayılmayız
tenime kazınacak kadar
dokunuşunu hissetmediysem üzerimde
seninle kalmayı deniyorum
ama vasat geliyor
en iyisi bile
yanımda yokken sen

- *uzak mesafe*

ben
sudan ibaretim
tabii ki duygusalım

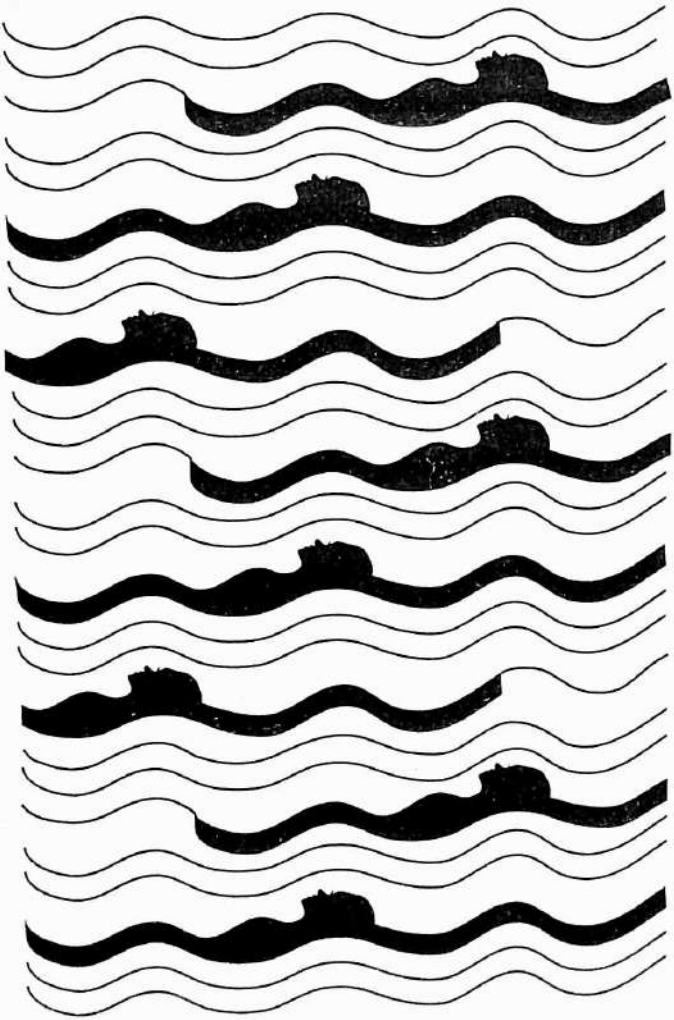

hayatının temellendiği bir yer
her akşam günün yorgunluğunu attığın
bir ev gibi hissettirmeli seni

- o kişi

durgun suda
metcezir yaratır ay
ben durgun suyum
metcezir de sensin
sevgilim

doğru kişi
yoluna engel olmaz
bir adım çekilip kenara
alan yaratır sana

tamam
olduğunda sen
ve tamam
olduğumda ben
iki güneş oluruz biz

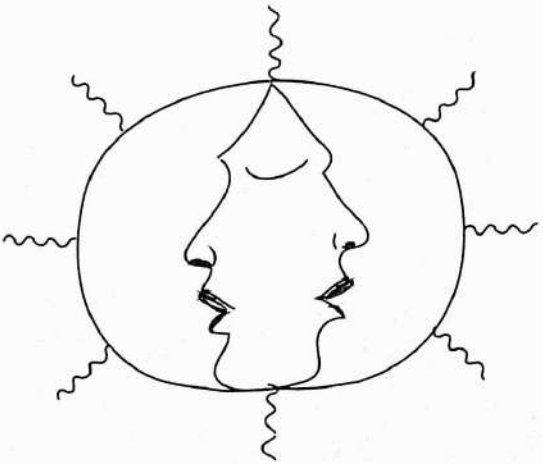

güzün ağaçlara yaptığını
sesin yapıyor bana
çırılçıplak kalıyorum
merhaba demek için aradığında

sonu gelmeyen bir muhabbetiz sen ve ben beraberken

elimden tuttuğunda
ölüm
bir elim de sende olacak
kaç defa gelsem de hayata
söz vereceğim yine senin olmaya

- sadakat

sanki biri
gömleğimden içeri
buz küpleri atmış gibi

- orgazm

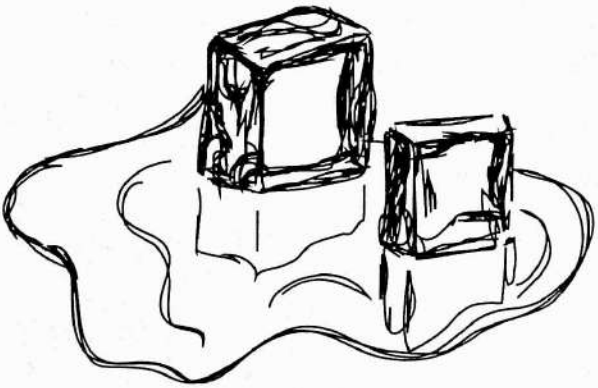

içimde
sen
vardın
daha önce de

- başka bir ömür

tanrı seni ve beni
aynı hamurdan yoğurmuş
ve sermiş tek parça halinde tepsiye
ama sonra fark etmiş ki
hiç adil değil
böylesi bir cazibeyi toplamak tek kişide
üzülerek ayırmış hamuru ikiye
başka nasıl olabilir zaten
aynaya baktığımda
sana bakıyorum
nefes aldığında
ciğerlerim doluyor nefesle
yeni tanıştık ama
bilebilir miydik birbirimizi ömrümüz boyunca
en baştan bir yaratılmış olmasaydık

- *ruhlarımız birer ayna*

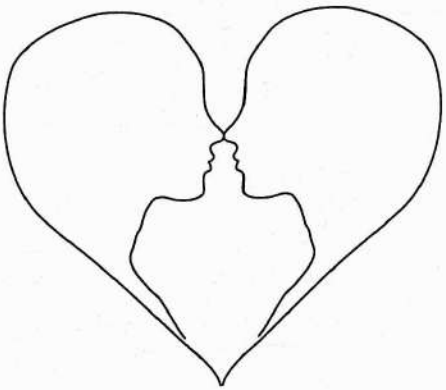

tek bedende
iki bacak
olmak

- *ilişki*

kalp yerine
bal peteği
olmalı sende
yoksa bir adam
nasıl bu kadar
tatlı olur

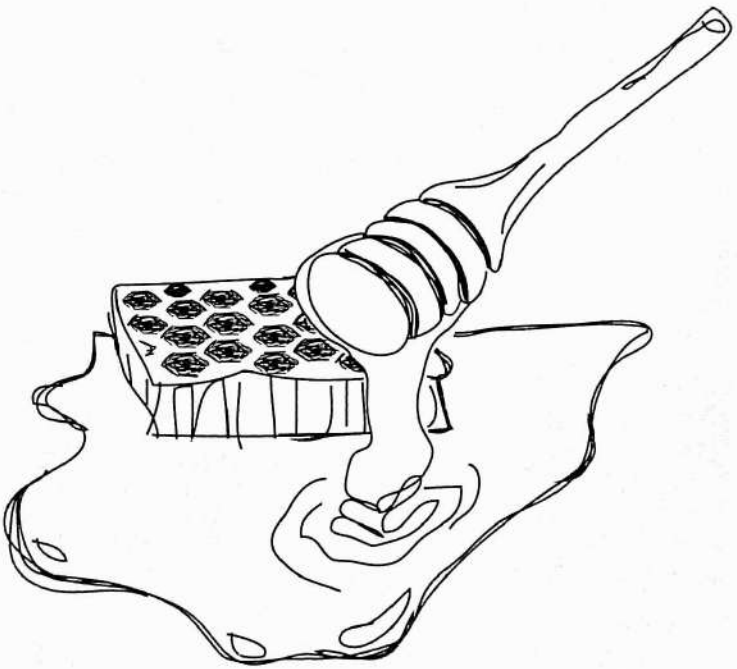

daha da güzelleşirsen
güneş kendi yerini bırakıp
senin olmaya gelecek

- *peşinde*

hayatımın en muhteşem ve en zorlu yılı oldu. her şeyin geçici olduğunu öğrendim. anların. duyguların. insanların. çiçeklerin. öğrendim ki aşk fedakârlıkmış. her şeyi feda etmek. ve acıtmasına izin vermek. yaralanabilir olmanın asla yanlış olmadığını gördüm çünkü hassas kalmanın çok zor olduğu bir dünyada sert olmayı seçmek kolay yol sadece. öğrendim ki her şey ikilikler içinde. ölüm ve yaşam. keder ve neşe. tuz ve şeker. sen ve ben. evrenin dengesi bu. çok canımın yandığı ama çok iyi yaşadığım bir yıl oldu. yabancılarla dost oldum. dostlarıma yabancılaştım. naneli ve damla çikolatalı dondurmanın her şeye iyi geldiğini fark ettim. ve baktım ki her acıda annemin kolları yok sarılabileceğim. o sıcak enerjiye odaklanmayı öğrenmeliyiz. daima. kollarımızı ve bacaklarımızı ona batırıp dünyaya sevgili olmalıyız. çünkü birbirimize nazik olmayı öğrenemezsek nasıl en çaresiz yanımıza nazik davranırız.

çiçeklenmek

evren acele etmiyor
var olan herkesten farklı işliyor
seni dünyaya sunmak için
kuşku duyduğunda yaratılışından
senden ve benden daha büyük
bir enerjiden de kuşku duyuyorsun

- *yeri doldurulamaz*

ilk kadın bacaklarını açıp
ilk erkeği içine aldığında
onu koridordan geçirip
kutsal odaya götürdüğünde
bekleyen neydi onu
onu böylesine sarsan neydi ki
tüm özgüveni sarsıldı
o günden sonra
o ilk adam
gece gündüz gözledi
ilk kadını
başka günah işlemesin diye
onu bir kafese kapattı
kitaplarını ateşe verdi
cadı koydu adını
ve orospu diye bağırdı
ta ki akşam olup
yorgun gözleri onu yarı yolda bırakana dek
adam uykuya yenik düştüğünde
kadın fark etti
o sessiz uğultu
davullar
bacakları arasında bir çarpıntı
kapı zili
bir ses
bir nabız
ona açılmasını söyleyen
böylelikle eli oraya gitti
koridordan aşağı

ve buldu orada
tanrıyı
büyücünün asası
yılanın dili
içinde oturmuş gülümsüyordu

- parmaklarıyla büyü yapan ilk kadın

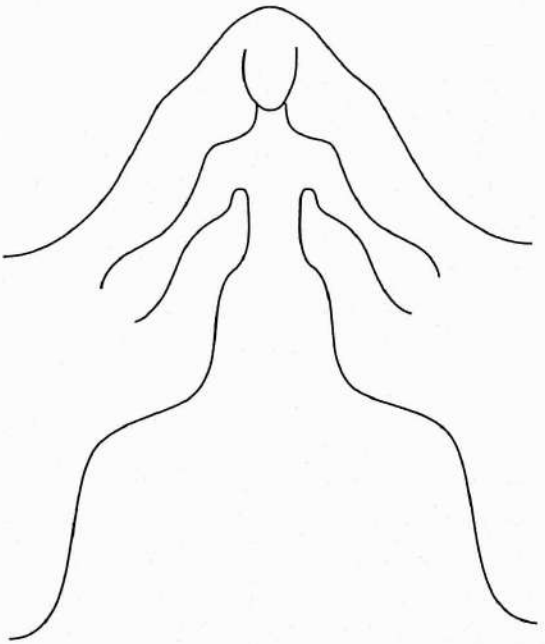

bundan böyle kendi yolumu
karşılaştırmayacağım ötekilerinkiyle

- reddediyorum hayatıma daha fazla zarar vermeyi

bir araya gelip bu hikâyelerin anlatılması gerektiğine
karar veren
tüm atalarımın ürünü olarak varım

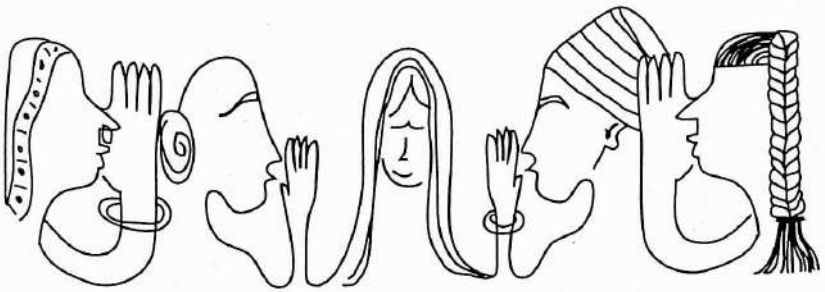

niceleri denedi
ama yakalayamadı beni
hayaletlerin hayaletiyim ben
her yerde ve hiçbir yerde
bir sihirbazlık numarası
sihir içinde sihir
kimse göremedi
dünyalara sarılı bir dünyayım ben
güneşlerin ve ayların içinde saklı
deneyebilirsin ama
ellerin ulaşamaz bana

doğduğum gün
annem dedi ki
içinde bir tanrı yatıyor
hissedebiliyor musun dans ettiğini

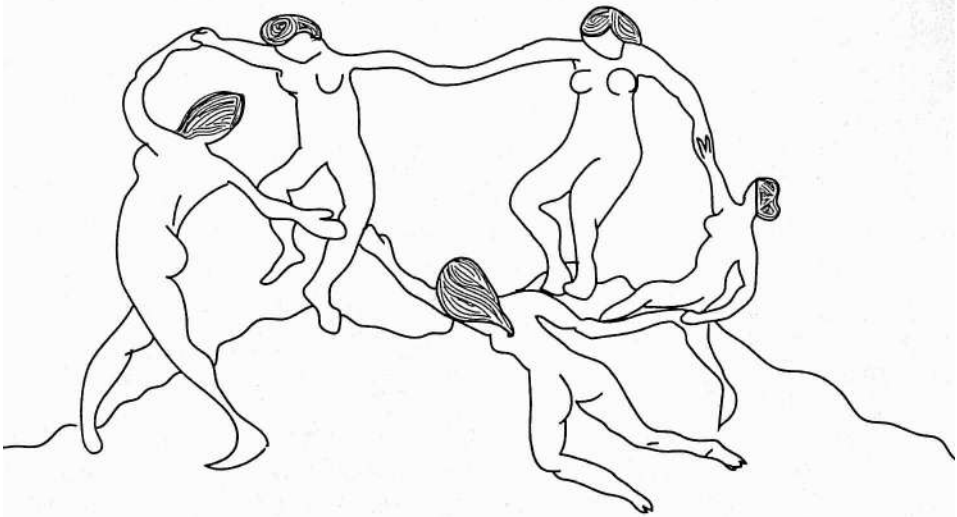

(matisse'nin *dans*'ına ithafen)

üç kız babası olarak
bizi de evlenmeye zorlaması
gayet anlaşılabilir olurdu
ait olduğum kültürdeki kadınların
yüzlerce yıllık öyküsü bu
ama bizi özgürleştireceğini bilerek
eğitim almamızı sağladı
böylelikle kabul edecekti bizi dünya
emin olmak istedi babam
tek başımıza ayakta kalacağımızdan

gereğinden de fazla ağız var burada
ama içlerinden pek azı hak ediyor
ona sunacaklarını
nadiren sun insanlara kendini
ve onlara da
aç tüm kalbini

- doğru insanlara yatırım yap

topraktanım
ve toprağa döneceğim bir kez daha
kadim dostlardır ölüm ve yaşam
onlar arasında geçen bir sohbetim ben
gece yarısı muhabbetleriyim
kahkahaları ve gözyaşlarıyım
birbirlerine verdikleri bir armağansam
ne gerek var korkuya kapılmaya
zaten hiç bana ait olmadı bu dünya
ezelden beri onlarındı

nefret etmek
kolaya kaçmak yalnızca
ama sevmek için
kuvvetli olmak gerekir
herkeste vardır sevgi
ama çok azı
onu büyütmeye gönüllüdür

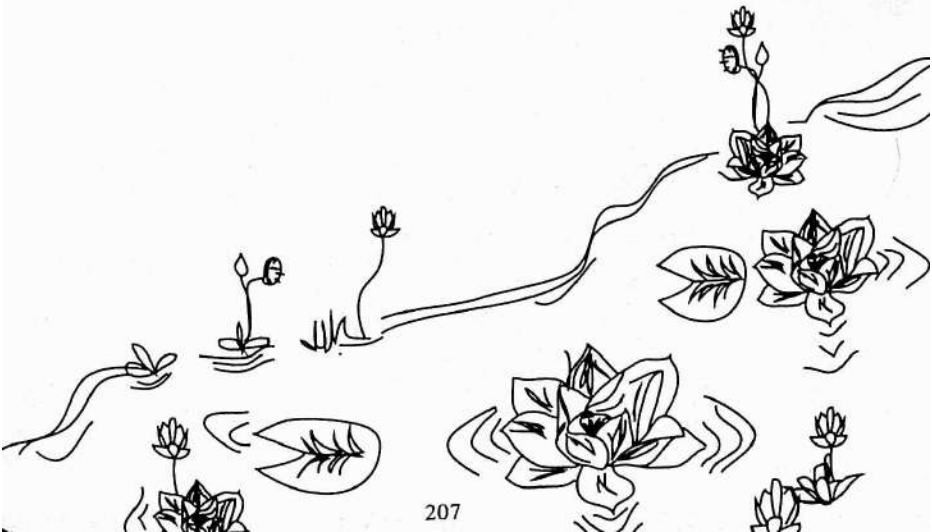

güzel esmer kız
o gür saçların kimsede olmayan bir kürk gibi
güzel esmer kız
belki sevmiyorsun o lekeleri
ama ışık mıknatısısın sen
cildin arzu ediyor
güneşi üstünde taşımayı
iki dünyayı birleştiren bir tek kaş
diğerlerininkinden de koyu bir vajina
belki de içinde bir altın madeni
göz altlarında halkalar oluşacak genç yaşta
ama sev onları
güzel esmer kız
çıkar onların da içindeki tanrıyı

başını eğip bedenine bak
ve fısılda
senden daha güzel bir ev olamaz

- sana minnettarım

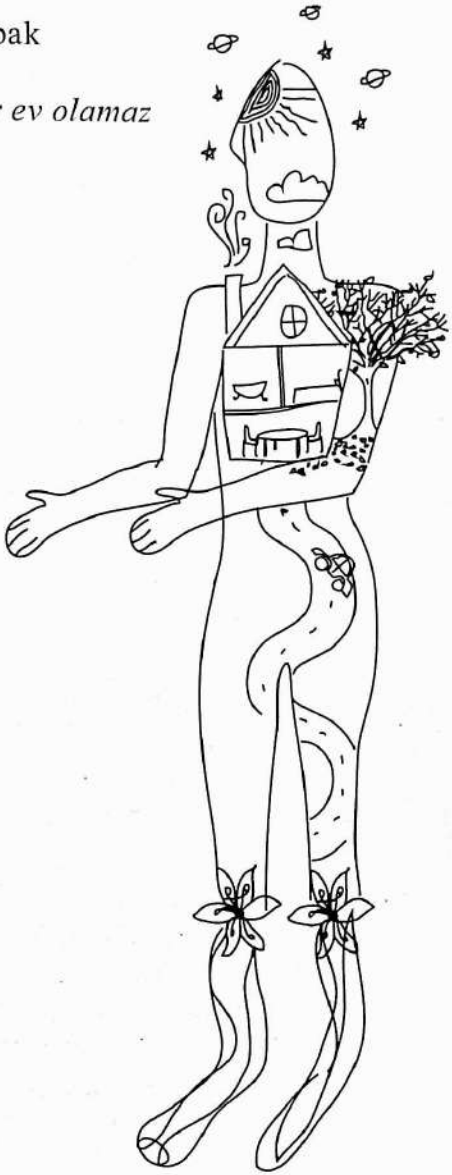

başkasının hayatını
kıskanmamaktır
zarafet

nesillerdir seçme özgürlüğüne sahip ilk kadınım ben.
geleceğini dilediği gibi şekillendiren. aklımdan geçeni
söyleyebiliyorum her istediğimde. utanç kırbacına
maruz kalmadan. şükran duyduğum yüzlerce ilkim var.
annemin, büyükannemin ve büyük büyükannemin hiç
hissetmediği. ne büyük onur. ailede kendi arzularının
tadına bakabilen ilk kadın olmak. bu hayatla
beslenmeye nasıl aç olduğuma şaşmamalı. nesillerce
mideyi doyurmak için yiyeceğim. büyükanneler
kahkahalarla coşuyor olmalı. öteki dünyada topraktan
ocaklarının başına oturmuş. buharı tüten sütlü masala
çaylarını yudumlarken. kendilerinden birinin böyle
cesurca yaşadığını görmek onlar için çılgınlık olmalı.

(amrita sher-gil'in *köy sahnesi*'ne [1938] ithafen)

bedenine güven
zihninden daha iyi ayırıyor
doğru ile yanlışı

- *konuşuyor seninle*

benden önceki milyonlarca kadının
feda ettiği şeyler üzerinde duruyorum
düşünüyorum
acaba ne yapabilirim de
daha da yükseltirim bu dağı
benden sonraki kadınlar
görebilsin diye daha uzağı

- miras

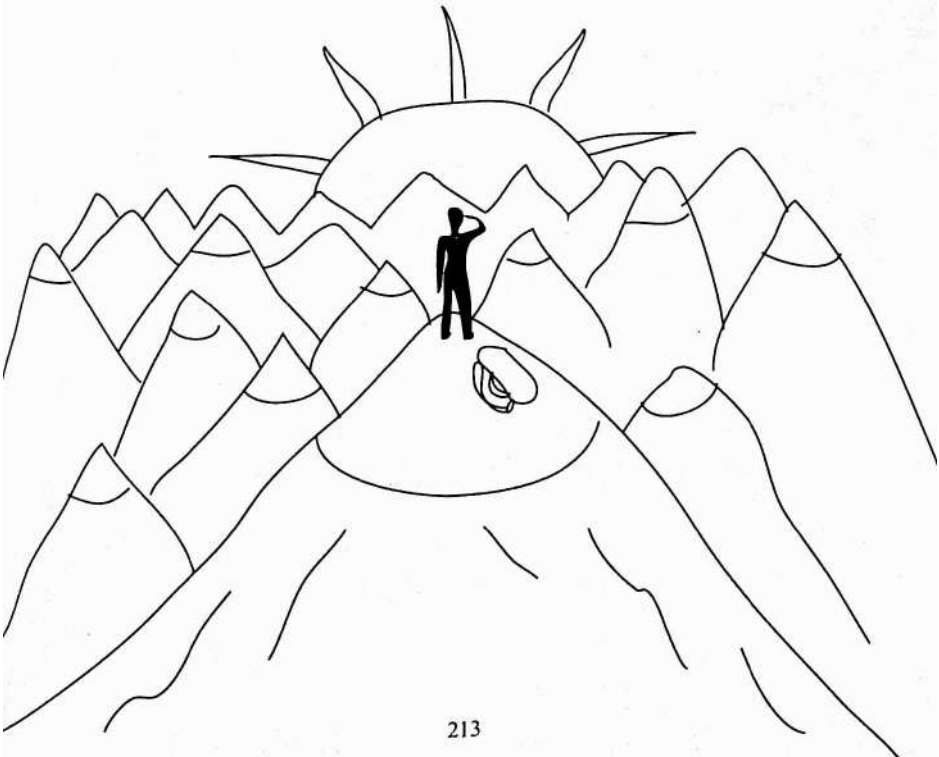

buradan gittiğimde
düğüne hazırlanırmış gibi
süsleyip püsle sundurmayı sevgilim
evlerinden çıksın insanlar
dans etsinler sokaklarda
ölüm kapıya dayandığında
eşikteki gelin gibi
en parlak kıyafetimle yolla beni
misafirlere gül yapraklı dondurmalar ikram et
ağlanacak bir şey yok sevgilim
ömrüm boyunca bekledim
alsın diye nefesimi
böylesi bir güzellik
bir kutlamayla
gitmeliyim
çünkü buradaydım
yaşadım
ve kazandım hayat oyununu

- *cenaze*

işte o zaman bıraktım evimi bir başkasında aramayı
ve yuvamın temellerini attım kendi içimde
gördüm ki bir bütün olmaya kararlı
bir zihin ve bir beden arasındakinden
daha yakın bir bağ bulunamaz hiçbir yerde

neye yararım eğer
beni besleyenler yerine
yabancıların tabaklarını
dolduruyorsam

- *aile*

ayrı da düşseler
sonunda birleşirler yine
koparamazsın âşıkları
ne kadar
çekip yolsam da onları
bulur kaşlarım daima
kavuşmanın
bir yolunu

- tek kaş

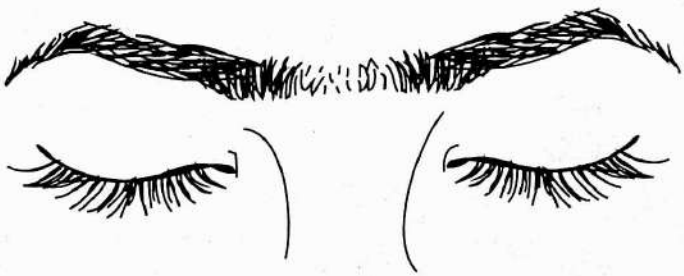

bir kız çocuğu ve yaşlı bir adam masada birbirinden uzak
önlerinde bir bardak sütlü çay
yaşlı adam soruyor küçük kıza
mutlu musun hayatından diye
evet diyor küçük kız
hayat güzel ama
büyümek istiyorum bir an önce
ve bir yetişkin gibi olmak
ve kız da soruyor aynı soruyu yaşlı adama
hayat güzel diyor adam ama
her şeyimi veririm geri dönmek için
hareket etmenin ve hayallerin hâlâ mümkün olduğu yaşa
birer yudum alıyorlar çaylarından
küçük kızın çayındaki süt kesilmiş
yaşlı adamınki acılaşmış
ikisinin de gözlerinde yaşlar

umarım hatırlarsın
yoksul günlerini de
her şeye sahip olduğunda

porno film değil o kadın
ya da cuma gecesi
aradığın bir tip
ne güçsüz ne kolay ne de aciz

- asıl mesele baba meselesi değil

ne çok isterdim bir nilüfer yaprağı olmayı

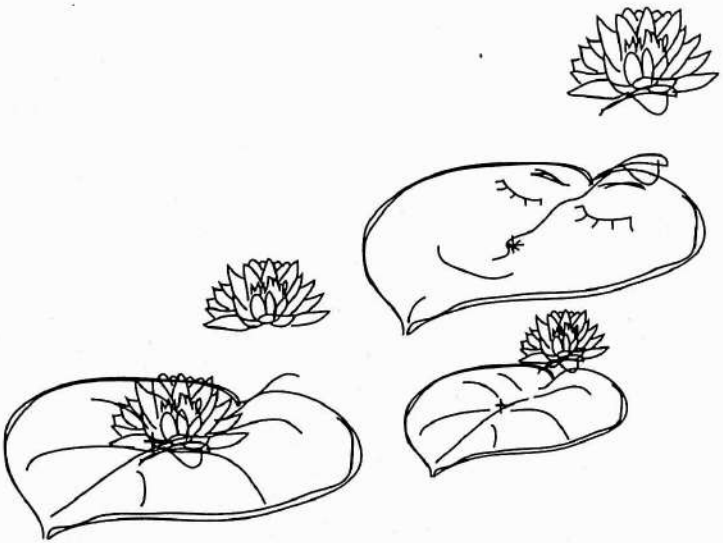

kusursuzluk yolunda
değişip durdum
yeterince güzel hissettiğim an
değiştirdiler
güzellik tanımlarını

ya bitiş çizgisi yoksa
ayak uydurabilmek için
doğuştan sahip olduklarımı kaybediyorum
daha kendini hiç tanımayan
güvensiz bir güzellik için

- sattıkları yalanlar

kanı ve sütü
gizlemek istiyorsun
seni besleyen
o rahim ve meme değilmiş gibi

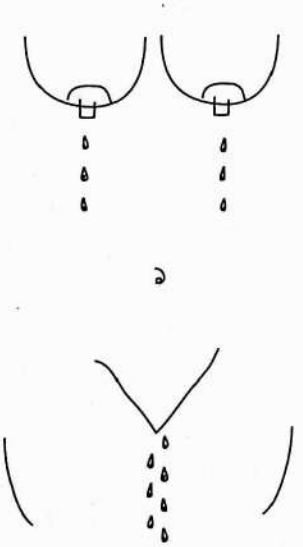

sahip olduğumuz güzelliğe inansak
trilyon dolarlık bir sektör çökecek

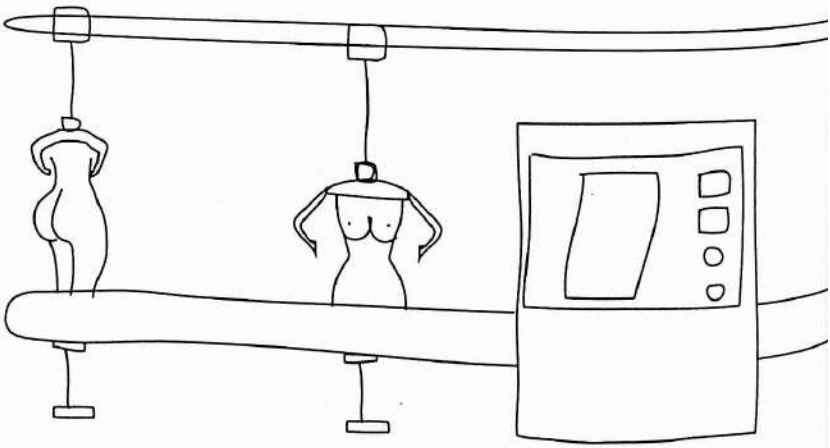

güzellik kavramı
seri üretimken
ben eşsizim

- *insan*

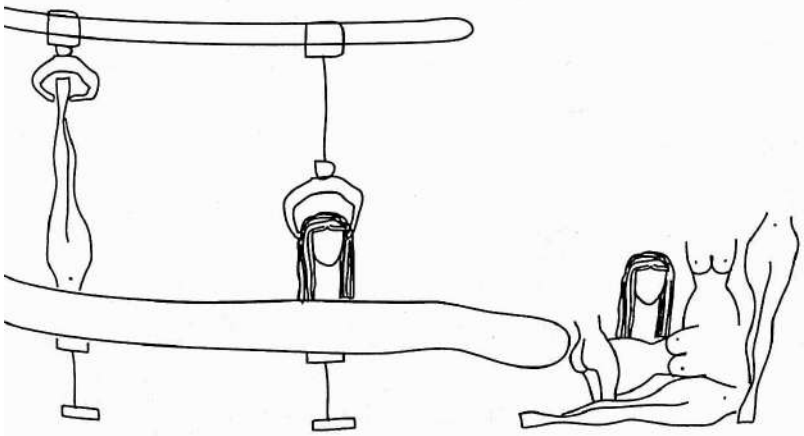

başarını gördüğümde
kıskanmamayı öğreneceğim
hünerlerinin benim yıkımım olmayacağını
anlayacak kadar kendimi seveceğim

- rakip değiliz birbirimize

ne büyük lütuf
toprağın rengine benzemek
bilir misin çiçekler
evleri sanıyor beni

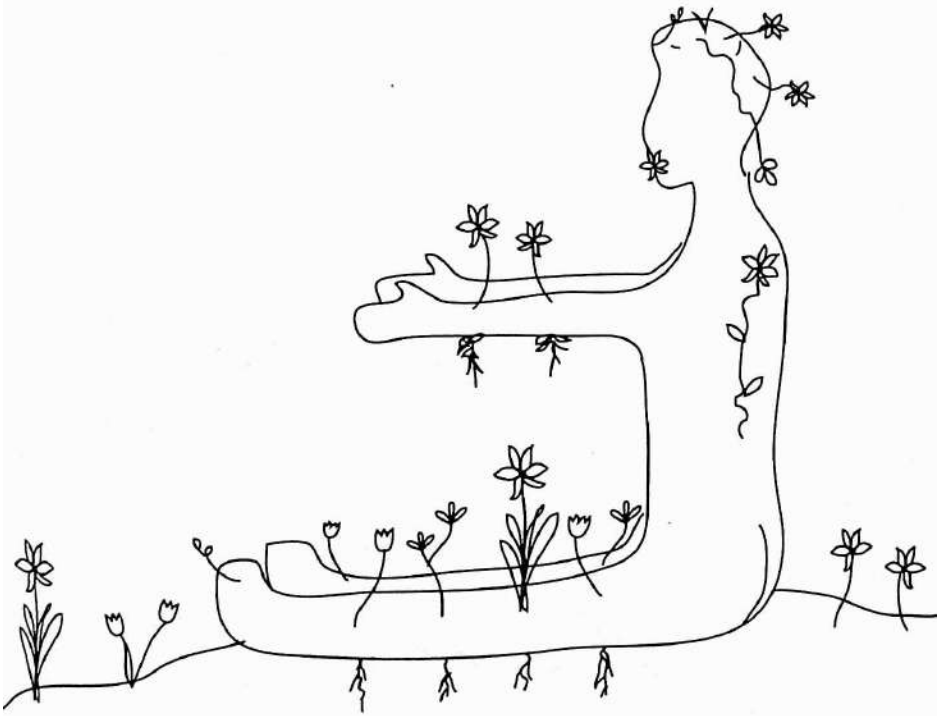

erkeklerin sevgisine
ihtiyacımız yok
kendimizi
ve birbirimizi sevmeliyiz

- *şifa*

sen bir aynasın
kendini sevgiye aç bırakırsan
ancak seni aç bırakacak insanlarla karşılaşırsın
sevgiyle dolarsan da
sana sevgi sunacakların
ellerini uzatır evren

- basit bir hesap

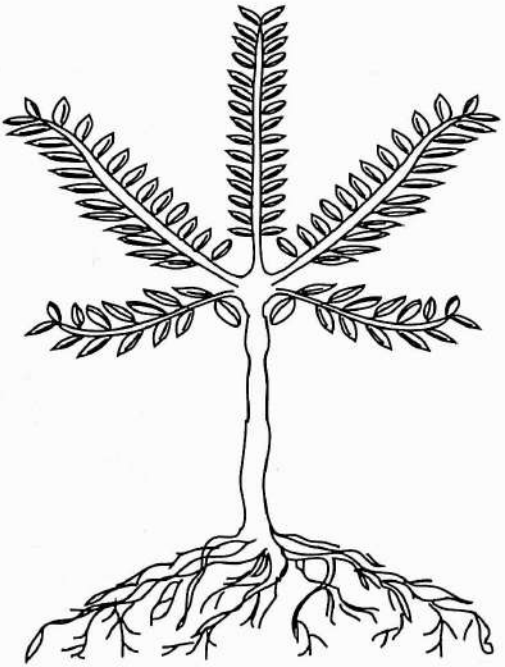

ne kadar örtündüğü
ya da ne kadar açtığı
özgürlüğünün ölçütü olamaz
hiçbir zaman

- kapalı / açık

ayaklarımız altında
asla zapt edilemez
dağlar beliriyor
göğüs gerdiklerimiz
hazırladı bizi hayata
haydi getir çekicini ve yumruklarını
bu camdan tavanı yıkıp aşacağız

- kaldıralım üstümüzdeki engeli

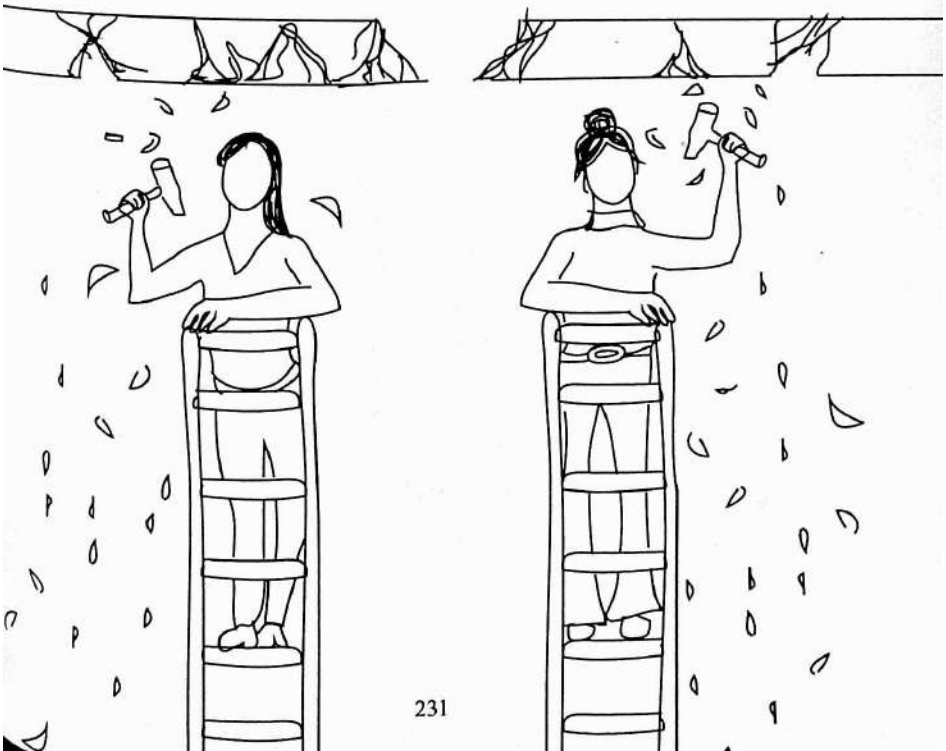

aynı kandan olduğumuz için değil
âdeta kendi bedeninde
taşıyormuş gibi
kalbimi olduğu gibi görebildiğin için kardeşiz

bir kadının öğrenebileceği en büyük ders nedir

ilk günden beri
ihtiyaç duyduğu her şey vardı zaten içinde
eksik olduğuna dünya inandırdı onu

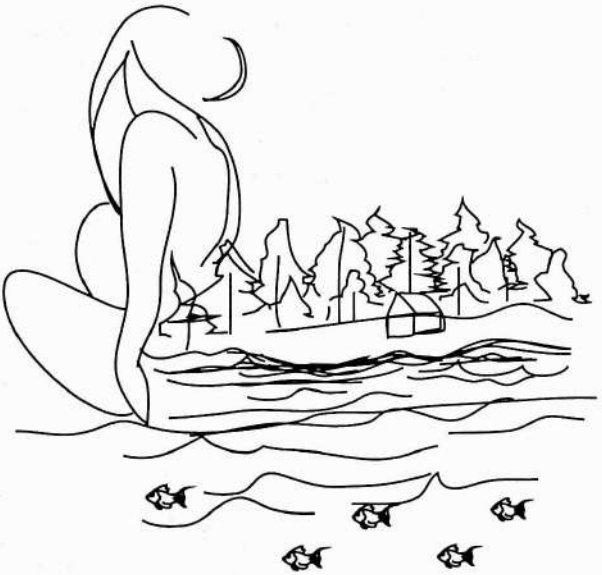

yalnızca birkaç yılımın daha
değerli olacağına inandırdılar beni
sonrasında da daha genç biri ilgi görecekti
sanki yaş alan erkekler güçlenirken
kadınlar saf dışı kalıyormuş gibi
kendilerine saklasınlar bu yalanları
daha anne karnından yeni çıkmış gibiyim
gerçekten yapacaklarım için
bir hazırlık süreci yirmilerim
otuzlarımda görün bir de beni
o zaman tanışacaksınız
içimdeki yaramaz ve deli dolu kadınla
provalar kırklarda başlayacak
parti daha başlamadan nasıl giderim
olgunlaşıyorum her yıl
son kullanma tarihi olmaz insanın
ve şimdi
asıl etkinlik için
açılıyor perdeler ellide
haydi başlasın gösteri

- *zamansız*

iyileşmek için
ta köküne
ulaşmalı
yaranın
ve öpe öpe çıkmalı en yukarı

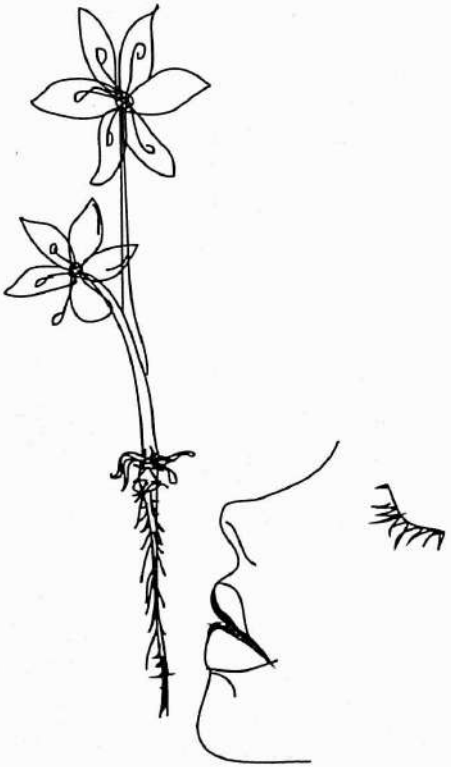

birbirimizin sonunu getirelim diye
bizi bir kuyuya attılar
sıkışıp kalmayacaktık uzun süre
birbirimizi yememiz gerekecekti hayatta kalmak için
yukarı bak yukarı yukarı
eğilmiş gözlüyorlar bizi
gerçek canavar büyükse
tek başımıza yenemeyeceğimiz kadar
nasıl göz dikeriz birbirimize

kızım henüz karnımdayken
daha şimdiden dünyayı değiştirmiş gibi
konuşacağım onunla
kırmızı halıda yürür gibi çıkacak dışarı
aklına koyduğu her şeyi
yapmaya muktedir olduğunun
tam anlamıyla farkında

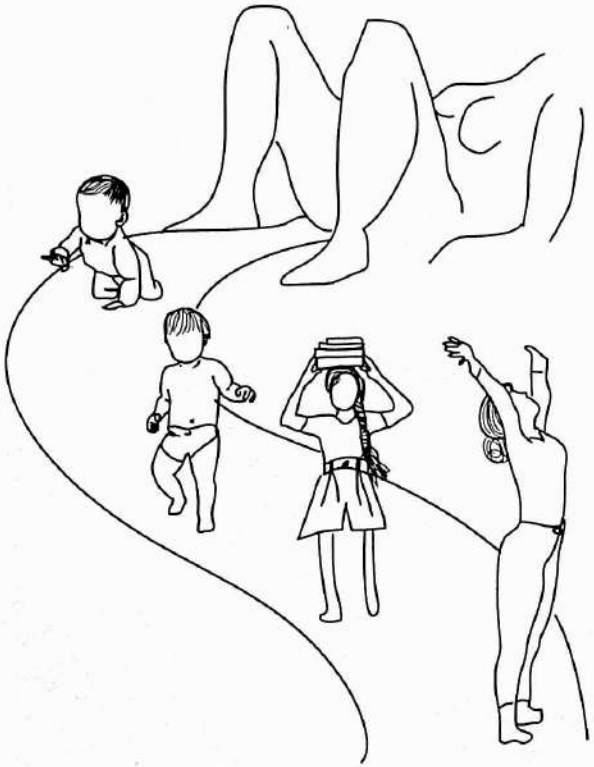

(raymond douillet'nin *kısa bir gezinti ve veda*'sına ithafen)

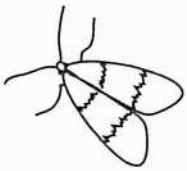

bugün
susma günü değil
ya da alan açmanın
biz burada böylesine
sıkışmışken
bugün
haykırma günü
sesimizi duyurmak için
var gücümüzle

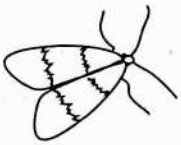

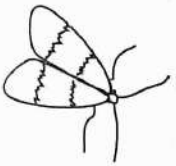

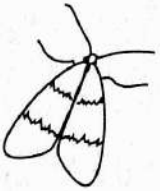

önemlidir
farklılıklar
yoksa güvelerle çevrili
bir kelebek
kendini göremeyip
bir olmaya çalışır güvelerle

- farklılıklar

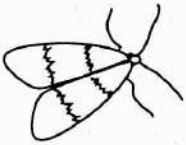

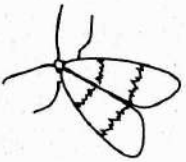

kabul et iltifatları
sana ait olandan
çekinmene gerek yok

gelecek nesil kadınlar
bizden daha da ileri gitmek için
bugünkü çabalarımızla donanacak
budur geride bırakacağımız miras

- *ilerlemek*

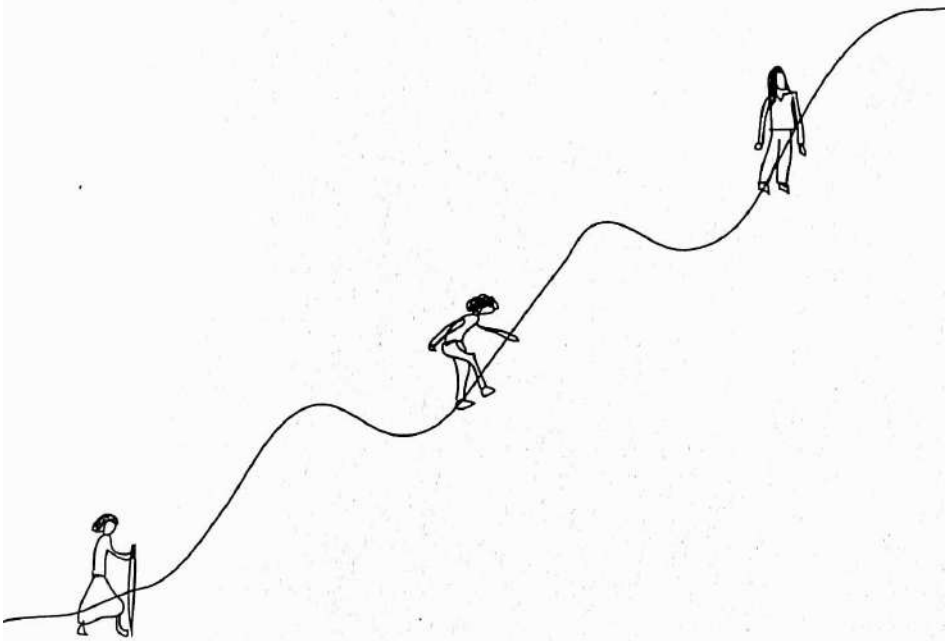

sonsuz bir yoldur
dünyayı değiştirmek

- hızlandır adımlarını

akıl almaz bir koruma arzusu bu
sen ağlarken sessiz kalamayacak kadar
seviyorum seni
içindeki zehri dudaklarımla akıtacağım
yorgun düşse de ayaklarım
asla yorulmayacağım
yola devam etmekten
bir elimde gelecek
diğer elim yumruk
özgürleştireceğim seni

- dünyaya aşk mektubu

daha önce benim gibi bir canavar gördün mü
omurgam dut ağacından
boynum bir günebakan
bazen bir çölüm
bazen yağmur ormanı
her zaman vahşi
karnım taşıyor belimdeki kuşaktan
saçlarım ömür çizgisi gibi tel tel
böyle güzel bir isyana dönüşmek
çok zamanımı aldı
köklerimi sulamaktan kaçıyordum eskiden
yaban hayatın
bizzat ben olduğunu
anlayana kadar
bırak yaban olayım
ağacın gövdesi ayrıdır dalı ayrı
bahçeye sığamaz bir orman
ben nasıl sığayım

- *öyle dopdoluyum ki kendimle*

kadife çiçeği mi yoksa benim tenim
farkı anlayamıyor
kolay kolay kimse
ikisi de güneşin renginde
kör ediyor ışığı sevmeyi bilmeyenleri

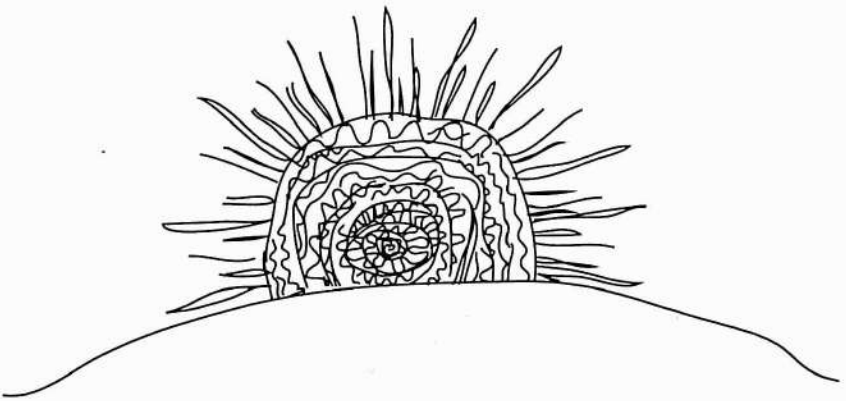

bunca zaman hiç durmadıysan da
ezilenin yanında
geç değil hâlâ

- uzat elini

bir yıl bitti. oturma odasının halısına yayıyorum
geçirdiğim üç yüz altmış beş günü.

hayallerime hizmet etmeyen her şeyi ortaya döktüğüm
bir ay. kendime acıyan bir kurban olmayı reddettiğim
gün. bahçede uyuduğum o hafta. kendimden duyduğum
kuşkuyu boynundan kıskıvrak tuttuğum bahar.
nezaketine kanmayı bıraktım. takvimi attım bir kenara.
bir hafta boyunca dans ettim ve öğrendim tekrar suyun
yüzeyine çıkmayı. yaz geldiğinde de söktüm aynaları
duvardan. artık fark edilmeye muhtaç görmüyordum
kendimi. tüm ağırlığı tarayıp attım saçlarımdan.

bir bir katladım iyi günleri ve arka cebime sakladım.
bir kibrit çaktım. yaktım gereksiz her şeyi. parlayan
ateş ısıttı ayaklarımı. bir bardak ılık su doldurup kapıyı
çalan ocak ayı için arındım. işte ben. yeni bir yılda
daha bilge ve daha güçlü.

artık
gerek yok
endişe etmeye
güneş ve onun çiçekleri yanımızda.

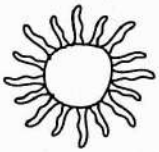

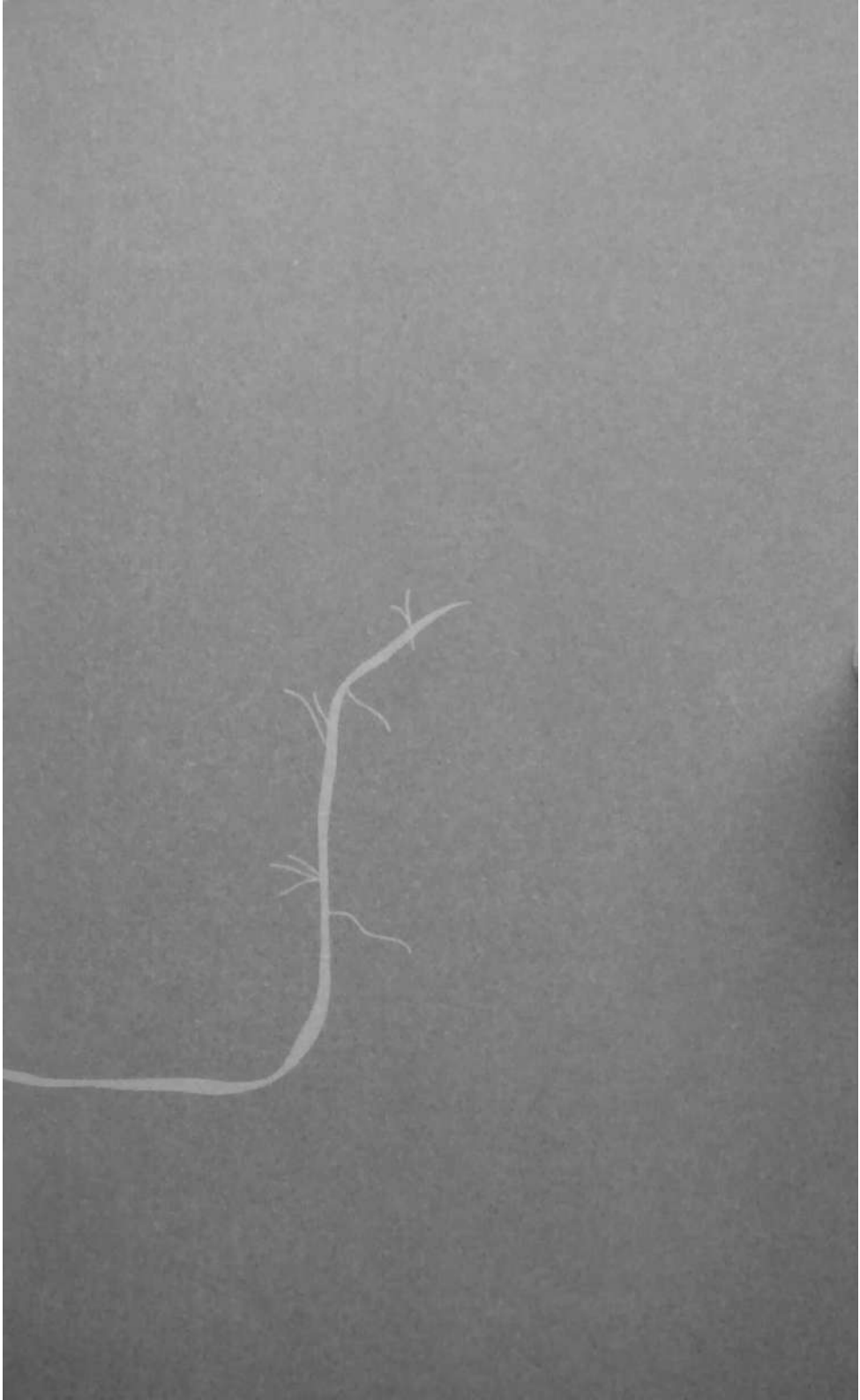

öyle günler olur ki yalnızca nefes alıp vermek bile bitkin düşürür seni. Hayata sırtını dönmek daha kolay gelir. ortadan kaybolma düşüncesi huzur verir. ben de uzun bir süre güneşin olmadığı bir yerde kaybolmuştum. çiçeklerin yetişmediği bir yerde. fakat ara sıra bu karanlıktan sevdiğim bir şeyler çıkar ve beni hayata döndürür. mesela yıldızlı gökyüzüne bakmak. eski dostlarla atılan kahkahaların verdiği hafifletici his. şiirlerimin hayata tutunmasını sağladığını söyleyen bir okuyucu. hem de ben hayata tutunmak için büyük bir mücadele verirken. güzel insanlar. hayat çok zor. herkes için öyle. ve yaşamanın iğne büyüklüğündeki bir delikte emeklemek gibi hissettirdiği o anlarda kötü hatıralara tutunma dürtüsüne karşı koymak gerekiyor. kötü geçen aylara ve yıllara boyun eğmeyi reddetmek gerekiyor. çünkü gözlerimiz bu dünyanın tadını çıkarmaya aç. bir sürü turkuaz su var etrafta dalabilelim diye içlerine. ailelerimiz. ister kanımızdan ister seçtiğimiz aileler olsun fark etmez. ve bir de yeni insanlara ve yerlere âşık olabilme ihtimali. aya uzanabileceğimiz kadar yüksek tepeler. yeni dünyalara uzanan vadiler. yolculuklar. yeryüzünün sahipleri olmadığımız fikrini kabullenmenin de çok ama çok önemli olduğunu düşünüyorum. misafiriz sadece. ve bir misafir gibi bu bahçenin tadını çıkarmalıyız. ona nazik davranmalıyız. böylelikle bizden sonrakiler de deneyimleyebilir onu. hadi kendi güneşimizi bulalım. kendi çiçeklerimizi yetiştirelim. evren bize ışık ve tohumlar bahşetmiş. bazen duyamayabiliriz ama müzik hiç durmadan devam ediyor. yalnızca sesini biraz daha açmak gerek. çünkü ciğerlerimizde nefes olduğu sürece dans etmeye devam etmeliyiz.

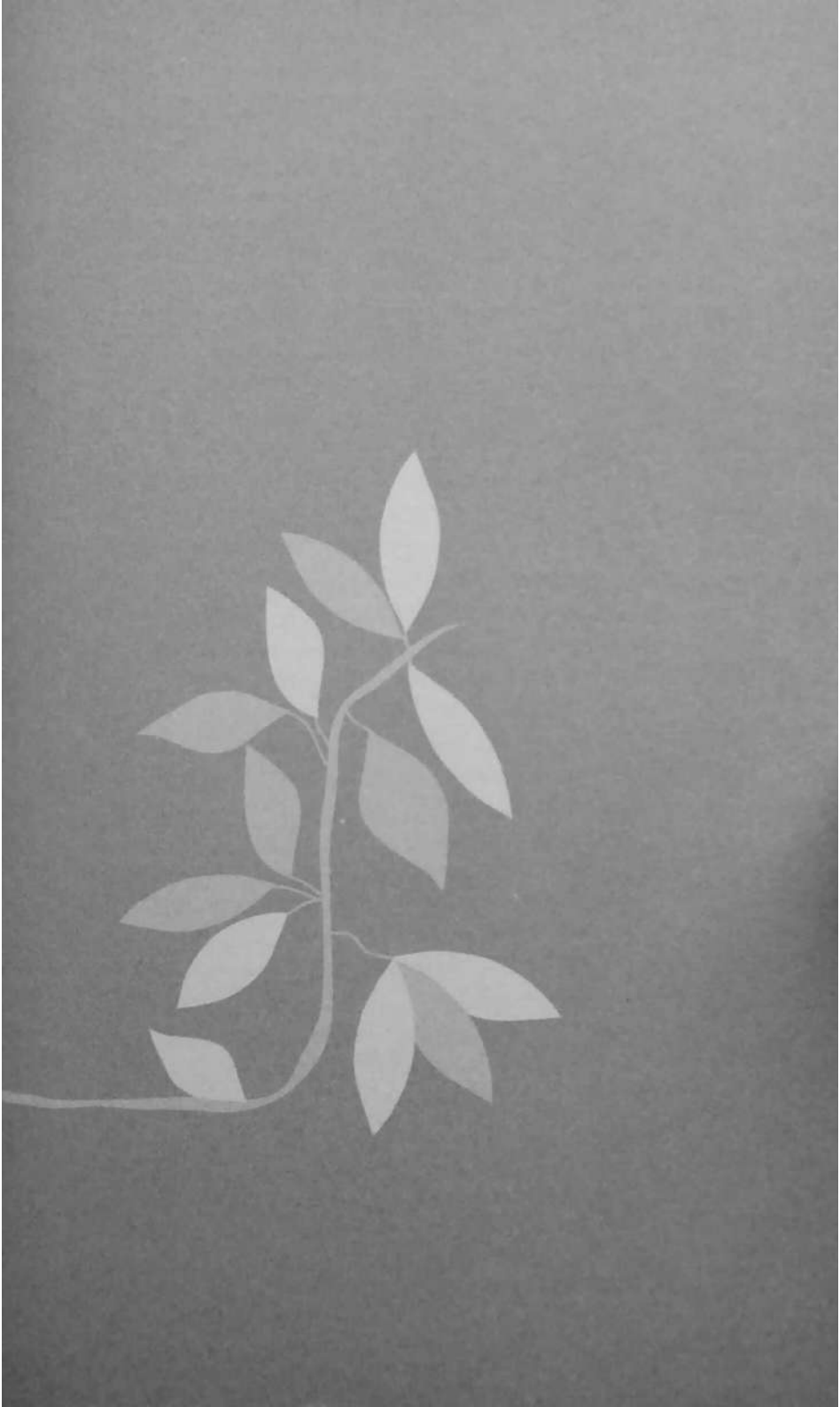

rupi kaur, *new york times* çoksatanlar listesinde bir numarada yer almış iki şiir kitabının yazarı ve illüstratörüdür. Çizim yapmaya beş yaşında, annesi ona bir fırça uzatıp *kalbini kâğıda dök* dediğinde başladı. işte rupi yaşamını bu sanatsal yolculuğun bir keşfi olarak görüyor. lisans eğitimini retorik çalışmalar üzerine tamamlayan rupi ilk şiir kitabı *süt ve bal*'ı 2014 yılında yayımladı. uluslararası çapta beğeni gören kitap bir milyondan fazla sattı ve bir yılı aşkın bir süre boyunca her hafta *new york times* çoksatanlar listesinde kalıp otuzdan fazla dile çevrildi. uzun süredir beklenen ikinci şiir kitabı *güneş ve onun çiçekleri* de 2017 yılında yayımlandı. rupi bu kitapta aşk, kayıp, travma, sağalma, kadınlık, göç ve dönüşüm gibi pek çok tema üzerinde çalıştı. tüm dünyada şiirlerini sahneleyen rupi'nin fotoğrafları ve sanat yönetmenliği büyük beğeni gördü. rupi gelecek yıllarda da bu alandaki çalışmalarına devam etmek istiyor.

- yazar hakkında

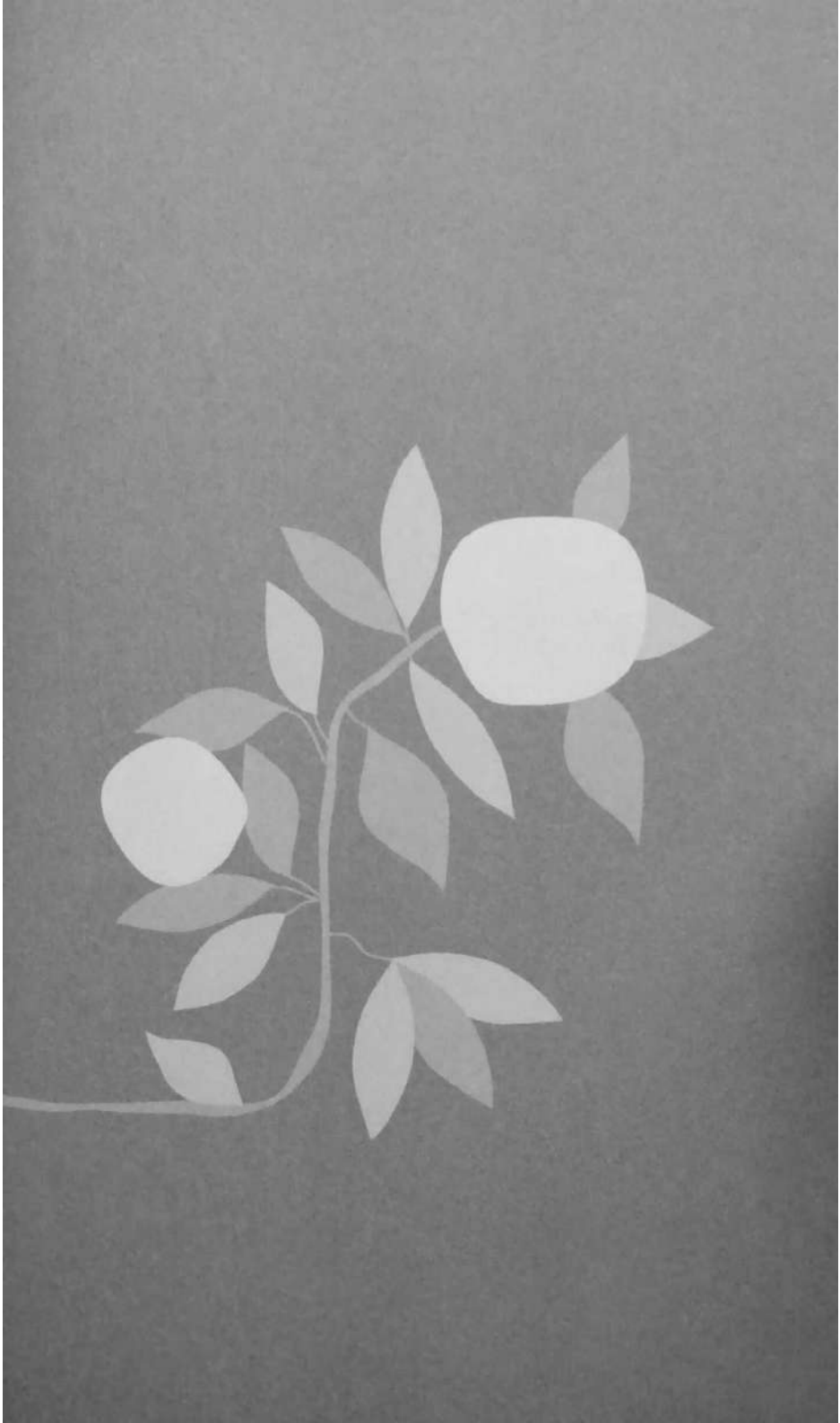

güneş ve onun çiçekleri
keder
fedakârlık
geçmiş
aşk
ve tekrar güç kazanmakla
ilgili bir şiir kitabı
bu eser
solmak, dökülmek, kök salmak, uyanmak ve
çiçeklenmek
olarak beş bölüme ayrıldı.

- kitap hakkında

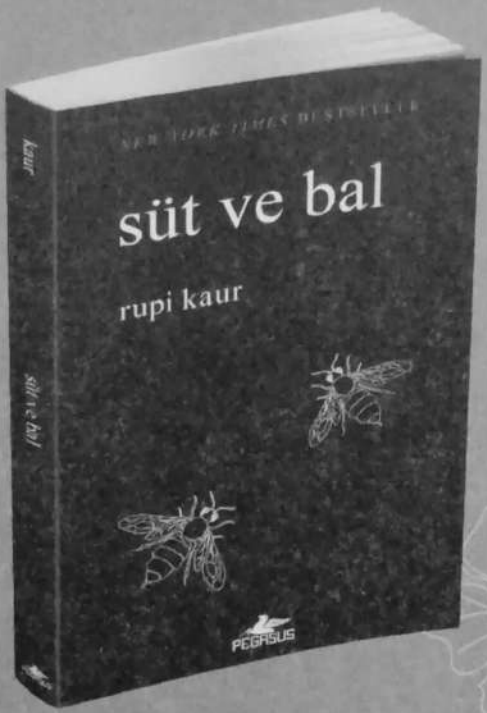

"24 yaşındaki Kaur, kendi neslinin sorunlarını dile getiren büyük bir sese dönüştü."
USA Today

"Rupi Kaur'un zihin dünyası, yaşının bir hayli ötesinde. Ortaya koyduğu eser çok güçlü ve hem evrensel anlamda insan olma deneyimini hem de özel olarak günümüz kadınlarının mücadelesini anlatıyor."
Huffington Post

"Bu şiirler yalın, samimi ve her genç kadının kendi hayatından parçalar bulabileceği kadar kucaklayıcı."
Rachel Grate

"Her defasında yeniden ayağa kalkabilmeyi ve umudu anlatan bir kitap."
Bustle

"Aşklar, kayıplar ve sonrasında muhakkak gelen iyileşme dönemi... Süt ve Bal her okuyucuyla derin bir bağ kurmayı rahatlıkla başarıyor."
Business Insider

işte yaşamın reçetesi bu
dedi annem
aldı beni kollarına gözyaşlarım akarken
her yıl bahçene
ektiğin çiçekleri düşün
sana öğretecekler ki
insanlar da
çiçek açmak için
solmak
köklenmek
ve büyümek
zorunda

- rupi kaur

akirakitap

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-371-2

KAPAK İLLÜSTRASYONU: RUPI KAUR
KAPAK TASARIMI: RUPI KAUR VE DAVID GEE